

Pardubice, 5. 9. 2020

přepis besedy s Ivou Adamcovou

Iva Adamcová – Pardubice 5.9.2022

Já vás vítám. Ještě koukám, že lidé docházejí. Jsi Dalimil, že? Ano, ano, já tady znám spoustu lidí... Všichni vítejte. Je to fakt takové veliké rodinné setkání. Jsem ráda, že jste dorazili, přestože doba je taková, že se lidé bojí. Ale pravda je taková, to už jsem se o tom zmínila v Hradci Králové, což je tady blízké město, že celek planety se vyvíjí. A ten vývoj je nastavený, to už víte. A tyto informace chodí právě proto, abyste se zklidnili.

Já jsem vám na základních přednáškách vysvětlovala, že všechno je dané. Ano. Struktura světa se splétá z DNA. To znamená, že děj je připravený jenom pro vědomí, které je pod planetou ukryté právě proto, abyste uměli zachovat klid. To jsou informace, které už sem přišly od člověka jménem Ježíš a celé dva tisíce let jste se je měli čas doučit. Proto dnes už mnozí lidé chápou, co jsem vám přišla vysvětlit, že to není žádná špatná věc, která se kdy odehrála. Zkuste si představit, že když jsme v té takzvané pomyslné devítileté škole, tak v každou chvíli se učí všechny třídy. To znamená, každé třídě v tomto čase a v tomto prostoru v bodě teď (tam, kde stojí naše planeta) se odehrávají zkoušky, které se předtím ještě nezažili. Ve skutečnosti se to odehrává mnohem intenzivněji, kdy teď, v tomto okamžiku, jste opravdu veškerým vědomím, které si hmotnou složku vybírá inkarnaci po inkarnaci a všechny možné varianty dějů jsou přítomny teď. Ale ty děje jsou rozděleny na každé jednotlivé tělo na planetě. To znamená, že bílá magie už tuší, že když se jedná jinak, že se děj odehraje jinak. Ale bohužel a bohudík, jsou to vaše všechna já, která to já obsahují a vy si odžíváte tu rigiditu vašeho zvoleného hmotného těla, které si potřebujete prožít.

Já bych vás všechny objala, tady mávám na jednotlivé tváře... Takže moc jsem se na vás těšila. Otrokovice byly zrušené, takže jsem byla od vás tak jako trošičku odtržená. Ale nejsem od vás odtržená, protože jsem neustále s vámi.

Tak my se teď pustíme do práce, do vašich dotazů. Jsou tam samozřejmě připravené lístečky a tužky, ptejte se.

Ivanko, před několika lety mi vypadaly vlasy. Zřejmě z chronického stresu. Nemohla bys mi odpovědět jakou čakru nebo jakého typu problém je příčinou? Neodpuštění, vztahy, strachy atd. Děkuji Lidka.

Ano Liduško, ve všech příslovích a úslovích, které probíhají mezi lidmi a vytvoří to takzvané lidové rčení se říká, že ze strachu a z obav, ze starostí padají vlásky. To je pocit, kdy vy koukáte neustále dopředu. Už jsem vám vysvětlovala, že strach není realitou. Strach je poryvem těla, to znamená záležitostí odporu hmoty, která to dělá automaticky. Každý odpor hmoty se děje automaticky.

Nedávno jsem vysvětlovala na audiu, že když tady bude sedět člověk, který žebrá a půjdete okolo něho, tak když mu nedáte, tak vaše tělo automaticky metr potom, co ho přejdete, vám řekne: „Ty jsi ale hajzl lakomý!“ To je vlastnost těl a velmi dobrá. Tím rozpoutává a podvrhuje vám výčitky. Vy se nesmíte nechat. Pokud mu dáte, tak přejdete ten metr a řekne vám: „Ježíš, ten hajzl to určitě propije!“ Takže, když se rozhodnu mu dát ten bakšiš, tak vám má být jedno, co s tím udělá. A když se rozhodnete

mu nedat, tak si to nemáte vyčítat, protože realita skutku je taková, že děj na planetě je naprosto hotový a někdo z těch lidí ve dne, co okolo něho projdou, mu dá – ale to je vaše vlastní vědomí.

Vy si připadáte, že jste zodpovědní za to tělo, které tady je, ale děj je stanoven, prosím vás, vy jste veškerým vědomím. To znamená, že druhá lidská těla nejsou vy, ale není vaše ani to tělo, za které se považujete, ale skutečný stav vědomí je, že je ve všech tělech stejný. To znamená, že jestliže já dovolím svému tělu, a to jste všechno samozřejmě vy, zaútočit na druhé lidské tělo, tak útočím v nevědomosti na své vlastní vědomí v druhém lidském těle. To znamená, že mi to někdo bude muset vrátit. Ale ten, kdo to vystřelil, jsem byl já.

Já jsem včera tady v Pardubicích byla na Šarlatánovi. Běžte na to, je to krásný film. Možná se někomu ještě bude zdát drsný, protože se tam odehrávají ještě jakoby drsné věci z minulosti, které byly ale naprosto perfektně nastavené. Už jsem vysvětlovala, že vlastně období, kdy my jsme tady měli železnou zeď, bylo naprosto dokonalé a správné, protože byla to líheň pro takzvané budoucí obyčejné lidské tvory. Tou železnou zdí bylo zastaveno pronikání, ve velkém množství, černé a bílé magie, která se zrodila na Americkém kontinentě, a proto tady bylo tabuizované učení různých mystických bytostí, které tady kdy existovaly, protože samozřejmě hmota si hlídá svůj post a úplně překrásně reaguje.

Vzpomeňte si, komunisté, ta éra, která tady vládla v diktatuře, nás nutila přemýšlet, že prvotní je hmota a teprve pak je nějaký duch, který tou hmotou hýbe, protože v té době si to ti lidé nemohli jinak vysvětlit. A tou diktaturou bylo tady nádherně zakotveno období, kdy jste nemohli dělat věci jinak, než jak bylo řečeno. A rekrutovaly se z ní ty největší duše, které tady uměly žít ve spokojenosti a ve slušnosti a v čistotě charakteru v této době, což bylo strašně důležité. Později, když se zvedla opona, tak si lidé po těch čtyřiceti letech a po těch věcech, co si tady odžili, mohli vyzkoušet svoji praxi. Protože když se zvedla opona a vznikla tady takzvaná svoboda, tak ti, kteří si mysleli, že si mohou činit co chtějí na úkor druhých lidských těl, to znamená tunelovat, krást, dělat si cokoli, co se jim zlíbilo, tak ti byli ve velkém omylu a prožívali svůj další vývoj, který byl pro ně samozřejmě hodně náročný a drsný. Ale ten, kdo pochopil, že svoboda je v tom, že nečiním druhým to, co sám nechci, aby mi činili druzí, tudíž mám čisté svědomí a nemusím se čehokoliv bát, tak ti byli připravení na Ivu, až přijde.

Těch třicet let uplynulo jako voda. Dnes už mnozí z vás posloucháte od roku 2011, kdy vyšly Staré Křečany. A dnes už je tady mnoho lidí, kteří chápou, že hřích neexistuje, že je jenom doménou hmotného těla, které vám podvrhuje všechny tyto věci.

Takže já jsem tady odpověděla v jedné větě a dál jsem nakecala strašně hodně...

Milá Ivanko, před šesti lety jsem prodělala malou mrtvičku. Chodím, mluvím, píšu, ale vše s úsilím. Také mám stavy, jako bych v sobě měla velikou plzeň. No, mnozí si to musí kupovat... Většinu dne jsem mimo sebe, mám pocit, že jsem napojená na myšlení lidí kolem sebe. Jsem méně kritická, více empatická. Také méně jím, aniž bych nějak strádala, tělo to

nepotřebuje. Pár kilo jsem zhubla a cítím se dobře. Až na tu stálou únavu. Většinu dne nejsem tady a teď. Vím, že kdysi mluvila o tom, že některým z nás nebude dobře, budeme chodit po doktorech a ti nic nezjistí. Ano, ten můj neurolog mi řekl, ať se podívám do občanky na své rodné číslo, a že je také unavený... Mně je sedmdesát dva a neurologovi šedesát osm.

To je bomba chlap, tedy mimochodem...

Můj synovec mi nabídl pomoc. Má sestřenici, rovněž moje neteř žijící v Německu, která má kamarádku lékařku zabývající se aurochirurgií, operací v auře, odstranila mu cukrovku a šourání nohou. Prý byl dříve otrokem a nosil okovy. Je velmi spokojený a též mně podobný zákrok doporučuje. Sestřenka se mnoho od kamarádky lékařky naučila a má na podzim přijet do Čech. Myslím si, že je to bílá magie. A pokud si mám něco odžít mám to přijmout, moc se mi do toho zákroku nechce. Popisuje to tak, že lékař stojí nad ním asi jeden až dva metry a podle knihy, kterou má před sebou, operuje klasickými nástroji v auře. Co o tom soudíš? Ráda bych se problémů zbavila, ale ne za každou cenu. Jana.

Ano, je to bílá magie.

Já vám doporučím něco jiného, Janičko. Nebo já ti, můžeme si tykat, většinou si tykáme, ale někdy, když mě někdo osloví a začne vykáním, tak si nejsem jistá. Takže, já jsem se už teď o tom zmiňovala nedávno na jednom audiu. Já jsem byla před třemi týdny cvičit, poprvé jsem si vyzkoušela Feldenkraisovu metodu. Je to naprosto úžasné. Vy si totiž při tom cvičení přeskládáte malými opatrnými pohyby svoji paměť těla. Zkuste si představit, že vy jdete tím životem, na něco to tělo kdysi zareagovalo a dnes máte také platby. Což i ta mrtvice je tou platbičkou. Ale pozor, nezapomeňte, že vždy je dobré, že zaplatíte dluh. S čímž bílá magie samozřejmě ještě nepočítá, ona nevidí tak daleko, pořád žije ještě v dualitě dobro/zlo. To si můžete pak ověřit na tom filmu Šarlatán. Tam je to nádherně znázorněno, jak ještě léčitelé, kteří vidí dobro a zlo, jak jsou drcení tím, když nemohou pomáhat a musí pomáhat. Ale za tu cenu jim vlastně Satan podvrhne nadvládu na jejich těle, kdy neustojí svoje vlastní poryvy těla, které by neměli dělat. A to je ta past. Je to past pro toho, kdo to dělá jako léčitel. A je to past pro toho, kdo si tam odchází. To musíte udělat vy.

A ta paní, co cvičí toho Feldenkraise v Hradci Králové, vy to tady mimochodem máte blízko, ona letos bude jezdit na takový zkušební týdenní pobyt, kdy jsme to tady jenom trošku vsunuly do toho pobytu, bude to někdy v listopadu. A příští rok bude jezdit k nám na statek. Já vám to chci umožnit, když už víte, kdy se zapisují a čím se zapisují vaše nemoci, tak když ten člověk udělá v minulosti ten poryv a dneska má platbu, tak samozřejmě někde něco nepracuje. A když někde něco bolí a nepracuje, tak si samozřejmě ulevujete v tom těle. Když vás bude dejme tomu bolet levá noha, tak budete levé noze ulevovat, budete stát jinak, budete mít jinak otočenou páteř, a pozor, vytvoříte si další zádrhel, který tam pak přichází. S touhle paní jsme měli krásný rozhovor, protože ona mě poslouchá. A ona mi říkala, že jako člověk, který léta hledal pomoc, protože ona kdysi cvičila judo a cvičila ho s obrovskou láskou a vyhrávala,

protože když něco děláte rádi, tak to budete dělat dobře. Jenom byla udivená z toho, že člověk, který jí dělal trenéra, ji nutil, protože vyhrávala, aby chodila na zápasy i tehdy, když měla obrovské bolesti páteře, protože na tom judu sebou mlátili do žíněnek. Takže ona toho velice brzy nechala k údivu toho trenéra. On sám chtěl zřejmě sklízet to, co ta dívka dokázala – vyhrávat, a chtěl si přivlastnit ten úspěch. A nebylo to samozřejmě úplně stoprocentně na jeho straně. A ona potom hledala. A přitom ji pomohly malé informace, které se k ní dostaly přes toho Feldenkraise, který byl mimochodem fyzikem a byl také velkým sportovcem a dopídlil se k tomu přes své zdravotní problémy po sportu, a jí to vždy pomohlo. A zjistila úžasnou věc, že lidé, kteří chodí k chiropraktikovi a k různým lidem na dorovnání těla a chtějí se jenom zbavit problémů svého těla, jenže oni to očekávají od toho druhého těla, které jim má pomoci, a vy si máte pomoci sami. Takže ona vlastně vede ty lidi. Ten člověk, který tam potom předříkává to cvičení vás vede k tomu, abyste si prohlíželi třeba svůj obrys těla, když ležíte na zemi. A když si poprvé lehnete, tak zjistíte, že třeba pravá strana se dotýká úplně někde jinde než levá strana, co všechno se tam vlastně odehrává. A když si odcvičíte těch čtyřicet, padesát minut pod tím vedením, malinkými pohyby, kdy pozorujete pravou i levou stranu a kam vůbec zasahuje pohyb svalů, tak na konci cvičení se vám úplně přeskládá tělo. To tělo si vzpomene na původní věci. A je to vaše práce. Je to vlastně takový stav, kdy pozorujete jako vědomí to, co se odehrává ve vašem těle a neodporujete stavu, který tam předtím byl. Takže tady tím cvičením si pak každý z vás sám může pomoci. Já sama jsem už po těch letech měla zápis, byl z roku 2012-13, měla jsem už na krku boule, jak jsem si vás nesla na těch zádech. Protože když pracujete od pondělí do čtvrtka do tří hodin do rána, v pátek odvezete práci, jedete někam pět, šest hodin, druhý den devět hodin přednášíte z tabulí, a pak se vracíte v noci domů, abyste se mohli věnovat v neděli mamince, tak když to děláte padesát dva týdnů v roce, tak už z toho, mimochodem, moc radosti nemáte. Tam už je i únava těla a ta radost tam vyprchá, přesto, že jsem vás obrovsky milovala a znám pravidla, tak přece jenom si člověk po těch letech odnese, a to tělo si něco prožije. Takže to přišlo teď a bylo mi to avizované, ale ty boule se mi ztratily a po třech týdnech jenom ranního, volného cvičení. A cítím se naprosto perfektně. A cítím také, jak se ta lidská schránka narovná.

Já bych šla, Janičko, tímhle způsobem. Já bych šla do toho. Ty audia nestály moc, dvě stovky stojí jedno. Díky koronaviru, vidíte, jak je to perfektní, ta paní natočila ta audia. Tak když si člověk koupí jedno nebo dvě, tak si můžete cvičit. A pak si třeba za další měsíc koupíte zase jedno... Nevím, jak kdo na tom je s penězi. Takže myslím, že to jde. Anebo si sežene nějakého jiného instruktora, který tady někde v okolí je. Třeba také má audia. Já bych šla touhle cestou. A buďte šťastná, držte se optimismu, že mluvíte, že chodíte... Neodmítejte stav „plzně“, taky dobré.

Já si pamatuji, kdysi mě kontaktovala kamarádka, která měla malé dítě a ten její chlapec neustále zakopával a padal. A on se z toho také dostal tím, že jsme si spolu sedly a řekla jsem jí, aby s ním cvičila jógu, protože on byl jakoby vymístěný z toho těla. Ten furt někde dopředu plánoval, kde bude. Není to tady a teď samozřejmě, takové to vymísťování se z těla. A takový člověk opravdu to tělo neovládá. Takže cvičení jógy anebo tohohle, to je také podoba určité jógy, tady vlastně není nic, co jiného cvičit, ve všem najdete tyhle prvky. Takže si to najdete a buďte spokojení.

Ivanko, jak se jmenuje paní, která natočila ta audia?

Já vám řeknu na ní e-mail, ale to se posere... Já jsem ji tedy varovala...

Je to: rehabka@email.cz, a ta paní se jmenuje Dagmar Slezáková. Tak, a je to venku, dobrý...

Máte ještě k tomu nějaký dotaz?

A jsou také nějaká videa?

Ne, ne, Martine, jsou to audia.

Já si ráno lehnu na deku a pustím si to v počítači, a ona tě vede. Ona to natáčela přímo v tělocvičně, když tam měla víc lidí. Tam je problém ten, že ten kurz trvá čtyři roky. A on stojí obrovské peníze. A oni smí vyučovat až po dvou letech, to jim teprve jakoby dovolí. Takže ona má teď už dva roky a může, ale ona mezi tím dělala stejně fyzioterapeutku, a občas, už před lety, ona na to čekala třicet let, to je úžasný příběh... Třicet let na to čekala, je to báječná ženská. Taková obyčejná, normální. Takže vlastně neobyčejná. Ano, to je to, co se vám snažím vysvětlit.

Ještě k bílé magii. Ten zmíněný muž v minulém dotazu, který byl vyléčen z toho šourání nohou a cukrovky, tak on potom zaplatí někdy později nějakou jinou bolestí, když využil její služby magie?

Ano, to je proces.

Vezměte si, že vy, když třeba uděláte nějaký zápis, převezme vlastně vaše vědomí to, co dělá vaše tělo. To znamená, když převezmete odpor, tak máte platbu. Já jsem to vysvětlovala ve Starých Křečanech. Tehdy, když je odebraná ta platba, vy musíte zaplatit. Vzpomeňte si na Ježíše. On vám řekl, že musíte zaplatit do posledního haléře. Ano, to je pravidlo přechodu. A pokud nezaplatíte, a pozor, ono se všechno děje dobře, vy moc dobře víte, že pobíráte zkušenosti, takže vy si musíte projít všemi třídami. To znamená, že když jste v bílé magii, a jednak se tam setkávají ti léčitelé, kteří dělají jakoby pseudozázraky, tak tam přijde člověk, který odmítá tu svoji nedokonalost, která najednou v tom těle je – a ona je platbou. A když odmítá tu nedokonalost, to je jeho odpor těla a jestliže nezaplatí a neumí nepřijmout odpor, takže se pomalu opakuje někde v jeho životě znova setkání s tím, co zavinilo ten odpor. A pokud to neumí, protože se to nenaučil, tak to znovu udělá a zase někde přijde nějaká podobná platba.

Mě kdysi někdo v Trstěné oslovil, že tedy já jsem zpátečník, že zavrhuji léčitele a přidávám se na stranu lékařů... To není pravda, prosím vás, já jsem vám jenom přišla vysvětlit, že když nebudete přijímat odpory těla svého jména za své, tak nebudete potřebovat ani léčitele, ani lékaře. A je to samozřejmě tím, že když se vyvíjíte, tak si musíte prožít všechny možné varianty, abyste na tohle přišli sami ve svém životě. Takže někdo někdy vždycky se takhle k tomu dostane.

A já jsem se nedávno setkala se ženou, která mi vyprávěla, že ji hrozně bolely záda, že si vzala kyvadélko a kyvadélko jí řeklo, co má udělat – a ono to fakt přestalo... Tak. Kdo kývá kyvadélkem? Tělo – Satan. Rozumíte mi? Ona by si to mohla odevičit. Ona by

mohla cokoli dělat, pár dnů to vydržet, zajít si třeba na rentgen, aby bylo vidět, co se tam odehrává... Věřte mi, že i tou cvičební metodou Feldenkraise byste se tam dostali, ten řetěz páteře je dokonalý, to cvičení.

Takže to je pouze vývoj, kdy ti lidé na to musí přijít sami. Ano, pokud já to odmítnu, nedoplatím si a neumím, nepřišel jsem k tomu, jak se to má správně dělat... Teď už je vás hodně, co víte, z čeho vznikají nemoci. A pokud se krok za krokem naučíte a dojdete k tomu, že už vám dneska skutečně nedělá problém ustát jakýkoliv útok, někdy se to ještě samozřejmě projeví, někdy ještě trošku zaútočíte, ale pozor, vy můžete zaútočit tělem bez negativní emoce, to vás učím, jenom zahrát. Tohle přijde samozřejmě postupně, to chce čas.

Já sama, když mi stahovali závoje, tak to trvalo ještě dvanáct, patnáct let, než jsem mohla být vypuštěna na veřejnost. A to mi řekli, že to je rekordní čas. Takže i vy nečekejte, že ze dne na den, když zjistíte, o co jde, tak že se zbavíte poryvů těla. Tak to nejde. Máte na to nějaký čas a je to správně.

Stačí ti to takhle? Dobře.

Ahoj Ivanko. Můj manžel vlivem chemické léčby ztratil zájem o fyzickou blízkost. Přijímám a jsem vděčná, že můžeme jít životem spolu dál. Objímám jej, hladím a moc mi chybí, že on tu touhu ztratil. Tak vlastně to není úplné přijetí, že... Mám kamaráda, se kterým se obejmeme, pohladíme a vykecáme ze svých trápení. Miluji svého muže a mám ráda přítele. Nepřipadám si špatná, ale dříve bych takové počínání tvrdě odsoudila. Ptám se: proto nyní tím procházím?

No jasně. Všim, co odmítnete tady ve světě.

Já mám kamarádku, která fanaticky, ale opravdu fanaticky odsuzovala lež. A jednou přišla, držela se za hlavu a říká: „Ty mi to neuvěříš...“ To se mýlila, já jsem jí to věřila. Představte si, že její muž kdysi, to je strašně let zpátky, něco vyvedl. A ten její muž byl její obrovský zkušební kámen. To tak bývá, ti, co jsou vám bližší. Teď nemluvím jenom o mužích. I muži mohou mít zkušební kámen svoji ženu. Takže ti, co jsou vám nejbližší, jsou těmi vašimi prozkoušovateli. A to, co odmítne hmota vašeho těla, to si pište, že si zažijete, protože vy jste všechno. Vy jste úplně všechno. A tohle děvče kdysi fanaticky dodržovalo pravdu, svoji pravdu samozřejmě, takže lež považovalo za zruďnou. A řekla, že v životě nevypustí z pusu nic takového. Takže její muž musel udělat hrůznou věc, dostal se k soudu, a ona u soudu svědčila lživě, protože by musela doživotně platit nějaké věci. Takže říkala: „Já jsem tam musela lhát u toho soudu...“ Já říkám: „Vidíš to, máš to ještě před institucí...“

Takže ano, je to tak. A poděkujte za to. Poděkujte za to.

Já to ještě dočtu:

Mám též otázku, zda by mně bolelo, kdyby takovou přítelkyni měl manžel, zda je takové jednání čisté. Děkuji XY.

Když zůstanete jenom u toho objetí, tak není, co si vyčítat. To není nic špatného. Tam jde o úmysl. To jsou věci, které musíte prožít. Vy to ještě nevíte, i když už to trochu zahlédnete, vy všechno děláte sami sobě. Vidíte to? Kdyby někde nebylo něco úplně čistého, tak máte pocity viny, a to už není ve vás klid a čistota. Ale hlavně, vezměte si, že vaše vědomí je všech těch lidí. Takže vy budete v pozdější variantě, když půjdete osudem a něco se bude dít, tak budete cítit přesně věci, které neuděláte. Ty už máte za sebou. U kterých nebudete vědět, tak ty ještě za sebou moc nemáte. Takže i kdybyste jako by uklouzli někde do pozice, co by se vám už nezdálo, tak zase buďte rádi, že jste to prožili, protože příště už se pro to nerozhodnete. Všechno je dobře tak, jak se to stalo.

Ano, děláte všechno sami sobě. Takže vyplatí se jednat čestně a nestranně. Pozor, někdy budete muset jednat čestně, a přitom být za darebáka. To je jedna z nejtěžších variant. A budete muset, protože někde budete donuceni udělat věc, kterou byste běžně nikdy svému tělu nedovolili udělat, ale bude ve hře ještě spousta ostatních osob a jednomu z nich musíte pomoci tím, že mu zastavíte jeho konání, protože on by udělal hodně nečestnou věc. To znamená, že vy tu svoji budete mít pro sebe jakoby nečestnou, ale pomůže vám zastavit toho druhého člověka. A to je hodně těžká zkouška. A jde to. Pak ucítíte, že vám je dobře.

Ahoj Ivanko. Prosím o radu. Jak rozvíjet, prohlubovat lásku k Bohu, k lidem, věcem, k situacím. Zkrátka lásku ke všem a ke všemu. Děkuji za odpověď. Ája.

Ájo, Bůh je všechno, na co se podíváš. Je to vědomí. I tenhle stůl má vědomí. I ta sklenička má vědomí. Rostliny mají vědomí, zvířata, lidé, vše. Božství je ukryté pod hmotnými prvky, které vlastně vznikly až v době 3 D, to znamená v trojrozměrném světě. Jestliže se tři prvky spojí, už vznikají samozřejmě předměty. A hlavně vznikla planeta, která je složená z prvků, ze kterých je složené naše tělo. Proto se s úctou, jako sami k sobě, budete chovat k druhým lidským tělům a ke všemu, co tady existuje. A pozor, s úctou znamená i nepřijmout myšlenky vašeho těla a jména, které má čistě úkol útočit.

Budeme teď brát jenom lidská těla. Když tady jste tak krásně posazení v těch židličkách v řadách, já vás tady vidím jako dvě naplněné kostky, tak zkuste si představit, že tady je jedno jediné vědomí, to je skutečná realita, ale to vědomí je nalito do malých komůrek vašich lidských těl. A tato lidská těla nejsou vy, vy jste to vědomí. Jste tedy vše, co tady existuje, ale každé to tělo má ještě někde nastavený útok na něco... Já nevím, někomu bude překážet, když někde vedle bude někdo hlasitě funět nebo mlaskat, někdo vás bude rozčilovat. To jsou věci, kdy pracuje automatika vašeho těla, a pozor, není to vaše. To je jenom úkol vašeho hmotného těla, které za to nemůže. A vaše vědomí se vlastně trénuje a učí eony věků tohle přehlížet. Díky tomu, že jste tu dříve přijímali tuhle automatiku, že je vaše, jste si mysleli, že tímhle tělem jste. Později, až se umenší tyto útoky na vnější svět, to je jedno na co, i třeba na zvuky, i zvuk je samozřejmě součástí, i děj neboli situace je součástí, protože hmota planety má děj nastavený a vyvinutý – co se má stát v budoucnosti, to nemůže nebýt.

A já jsem ve Starých Křečanech vysvětlovala jednu důležitou věc, že skutečně všechno je, jak má být. A všechno bude, jak má být, protože se učíte, aby všechny ty třídy se učily, a pozor, to byla jenom taková pomůcka. Už jsem kdysi vysvětlovala, že já mluvím do hmoty. Ano, já jako vaše vlastní vědomí mluvím na hmotu světa. Ta hmota je buď připravená, to znamená, už mně trošku rozumíte, můžete mě slyšet. Anebo ještě není, a ti lidé mě pošlou do hajzlu samozřejmě, protože to ego je tak silné, že nemůže rozumět. Ale ono se to po čase umenšuje. Ten člověk si odžije nějaké věci a po čase přijde a rozumí už. Má to svůj čas a má to čas správný. Takže ti, co mi už rozuměli, tam zjistili, že vše je nastavené, což je vaše pomůcka, kterou já vám jako hmotě, a jako vědomí, o vašem těle vysvětluji. To znamená, jestliže já jsem vám dala pomůcku, jako třeba paní učitelka ve škole, že vše je hotové, jako že je, děj hmoty je spletený a hotový, tak se v okamžiku, kdy se vašemu jednotlivému tělu bude něco dít, tak vy můžete jako vědomí použít tu větu proti poryvu těla. Třeba vám někdo najednou zaútočí na dítě ve škole, bude třeba šikanované, a vy už ji víte a použijete ji proti argumentu vašeho těla – vše je hotové. To vás zklidní. Když tak budete žít nějaký čas, tak si všimnete, že pak nastává po čase věc, kdy vy už jste si začali pamatovat, že vůbec o nic nejde, a už tu větu nemusíte říkat tomu tělu, když na vás hodí jakoukoliv útočnou myšlenku a obavu o někoho. Takže tady už vlastně začínáte být vědoucí. A pozor, vysvětlovala jsem to také ve Starých Křečanech, tam je naprosto všechno, i když to neuslyšíte najednou, až po čase, že vlastně já jsem informátor a že vás informačně převedu, jsem převaděč, a že až budete převedeni, tak jenom informacemi, které vaše tělo dá a vaše vědomí si v tom samozřejmě zakotví tu svoji základnu, tak se stane úžasná věc, kdy už budete převedeni a vaše vlastní božství, to znamená MY, vás povede. Takže to není vůle Ivy. Tu práci musíte udělat každý sám.

Další otázka:

Ahoj Ivanko, je odporem, když se člověk, který si nabral nelehký osud, uklidňuje tím, že si říká, že jednou všechny ty těžkosti odpadnou a ego bude mlčet, bude mu moc dobře. Sice tím jakoby nahlíží jinam, ale zároveň umlčuje egoismus nad tímhle těžkým osudem, který má. S láskou Marťa.

Já jsem to už teď vlastně vysvětlila. Vy smíte a není to žádný odpor. Vy jenom domlouváte tomu tělu, které tam bouří nad nějakou příčinou, která se mu nelíbí. A to je jenom vývoj a chce to nějaký čas, než to skutečně zanikne.

Teď jsem si vytiskla otázku, já jsem to slíbila na Facebooku, kdo tam jste, tak to víte, že tam proběhlo od Kozy Agáty (což bude buď Jura Stránský anebo Gerhard, já nevím, který z nich je Koza):

Mám dva přátele. První byl nazván Synem člověka a druhý byl nazván Synem živého Boha. Jaký je tedy v mých přátelích rozdíl, když žijí oba navenek stejně obyčejně. Děkuji vám moc za vaše odpovědi, ale i za vaši případnou vášnivou diskuzi. A přeji vám pohodovou neděli, zvláště pak krásné nedělní ráno.

P.S.: Mluvila jsem již na toto téma se Šeherezádou a Šeherezáda mě odkázala na poslech Křečan 2011. Děkuji. Scénka s převracející se PET láhví.

Dívejte se, to je pouze z pohledu hmoty. Vysvětlím. Kdysi Petr označil Ježíše za Syna živého Boha. A Ježíš okamžitě poznal, kdo Petr je. Vysvětlím vám to.

Syn živého Boha. Zkuste si představit, když budete někoho uctívat. Bůh je někde ve strašně velké dálce a vy před tím člověkem máte obrovskou úctu a klaníte se mu – to ještě není Jednota. Protože on vám tenhle človíček Ježíš přišel říct, obyčejný člověk říct, že dosáhl bodu, který dosáhne každé lidské tělo. Ale před těmi dvěma tisíci let jste mu nemohli rozumět, dokonce ani ne apoštolové. Jediný, kdo mu rozuměl byla jediná žena v apoštolském hávu. A pak ještě miláček Jan. Ostatní měli rezervy, kterými si prošli ještě v dalším vývoji, ale měli veliké pochopení, to tam bylo. A v této době toho uctívání vy jste od Boha obrovsky vzdálení. Ještě pořád uctívá jenom hmota, která pořád někoho povyšuje a někoho samozřejmě zašlapává. A třeba i svoje vlastní tělo. Ale on vám předpověděl, že někdy v budoucnosti, v této době, přijde a narodí se Syn člověka, který nebude činit zázraky, předvede vám život takový, jaký máte žít. Je to stejné božství. Tyto dvě bytosti jsou vlastně jakoby jednou, ale jenom posuzovanou z vnějšího hmotného světa jinak. Také bylo řečeno, že v této době bude druhý návrat Krista. Což je čas, kdy na této planetě hmota sama ví, i Satan ví, že ztrácí svoji vládu. A on slouží, on miluje Otce. Satan/hmota slouží Otcí, aby ho porodila. To znamená do doby, kdy si prožijete veškeré třídy v té devítiletce, tak jak ji nazývám. Tak se stává, že vlastně tím vývojem se dočkáte stavu ve své hladině kristovství. Nic se neděje.

Takže vy potřebujete pochopit, že to, co vám tenkrát bylo vysvětlováno, dneska to vidíte samozřejmě z jiného úhlu pohledu, a vidíte to konečně správně nebo konečně začínáte chápat správně. Vy všichni máte v sobě Otce. I ti, kteří o tom dnes nevědí. Proto si máte vážit každého s kýmkoliv mluvíte, i kdybyste mluvili opravdu s vrahem, s lupičem. To je to, co si přicházíte zažívat vlastně na statek, kdy vidíte, že já se chovám ke každému člověku stejně, i když vím, že ne všichni to chápou správně. Jsou tam i lidé, kteří nikdy neposlouchali, protože se tam pohybují třeba jako pracovníci nebo návštěvníci nějakých firem. Ke všem lidem se budu chovat stejně, protože já je ctím, je to mé vlastní vědomí. Jenom jsem někdy hodně přísná, protože si ohlídám samozřejmě ego člověka, těla, který stojí přede mnou, a nedovolím mu, aby on sám sobě ublížil. A to je to pochopení.

To znamená obyčejnost ve velkém počtu lidí, v nynější době to je vlastně druhý návrat Krista. A je to pouze naplnění časoprostorové křivky. Je to cesta ze hmoty, která vede k vaší vlastní skutečné realitě. Do této doby, dřív jste byli, než začala třetí dimenze, jenom vědomím, které si samo sebe vůbec nemohlo uvědomovat. A nyní po přechodu této hladiny, která prochází právě třetím okem, se stáváte božstvím. A děje se to přes hodně náročnou věc, proto vy někdy můžete mít teď velmi podivné stavy, takové třeba i křečovitě, budou možná připomínat třeba i epileptický záchvat. Může se vám to stát, tak jak jsem kdysi vyprávěla, co se odehrávalo mně v té Hypernově. Je to stav, kdy překročíte tuto pomyslnou hladinu, když prokážete ve své praxi života, což už je nastaveno. Vy si, prosím vás, žijete vaše učení dennodenně, každou vteřinou, tak jak je

naplánováno. A čas, kdy to pochopíte a kdy překročíte, je daný. Kdo bude usilovat vůlí člověka, ten se tam nikdy nedostane, naopak se brzdí, protože si myslí, že může buď něco urychlit anebo zpomalit. Tak to nejde. To absolutně nejde. Vzdejte se své vůle člověka a nechte věci plynout. Když je necháte plynout v čestnosti a v charakternosti, tak všechno půjde jako dokonalý hodinový stroj. Lidé, kteří chtějí vůlí člověka něco zmocit, tak jsou jako když do časového stroje strčí klacek a všechno se zasekne, a všechno se zkomplikuje. To už jste si určitě mohli osahat.

Zdravím, Ivčo a všichni. Mám tady dvě otázčky. Za prvé: lidé, kteří jsou rovnováhy, jaký mají tedy vůbec význam? Ve zkratce: jedna paní mi udělala rozbor, kresbu a řekla mi, že jsem rovnováha se všemi živly, ale že těmi osmičkami rozmetá všechny nerovnosti. K tomu mi řekla, že to budu dělat navždy, co mi připadá jako blbost. Docela už mě nebaví něco vysvětlovat. Víc sleduji, jak lidé dělají seky a jaká je asi karma bude čekat, ale už mi to nevadí. Už nic neříkám, fandím jim a někdy se i bavím.

No výborně. Já vám to vysvětlím.

Satan hmota může dohlédnout pouze jenom na hmotu. Takže lidé, kteří dělají ještě určitý druh bílé magie, jakékoliv: kresby, zasahování, všechny věci..., oni, když vedle sebe uvidí člověka, který už se bude posunovat a bude se mu vlastně bortit emocionální břevno, to znamená negativní emoce odpadají, tak se mu potom začne bortit svislé břevno pomyslného kříže, to je logika člověka, a dosadí se tam logika Boha, že vše je dobré, tak jak se to událo. K této logice vy docházíte velice dlouhou cestou. Už jsem vám kdysi vysvětlovala, tuším, že je to na Ústeckých videích, že třeba před dvaceti lety, dříve jste udělali nějaký odpor, to znamená, přivlastnili jste si odpor těla vašeho jména, a dnes po těch dvaceti letech uvidíte, k čemu to bylo dobré. Protože dneska to vidíte z té dálky. Tím, jak se budete vyvíjet, tak se ten úsek dvaceti let bude zmenšovat. Pak to uvidíte za deset let, pak to uvidíte za pět let, pak to uvidíte za rok, za měsíc, pak za den, pak za hodinu, pak za minutu... To už je docela vysoká hladina.

Ale stav božství vašeho těla a jména je, když tady a teď se stane nějaký průšvih, že vy zůstanete klidní a víte, že to je tak, jak to je.

Takže vidíte, že nemoci vznikají pouze z té délky, než se zarovná žitá přítomnost. Ten rozdíl v tom jsou pak samozřejmě platby. A ono se to neustále u každého člověka zmenšuje. A teď se stává, že pokud ten člověk překročí to hmotné vědomí a stává se Bohem, tak se stane, že v tu chvíli, kdy se otevře třetí oko, to znamená, že vy vidíte a žijete to, že vše je tak, jak má být, a už dokážete vidět v obrovsky hrůzném, dramatickém okamžiku, k čemu je to dobré, tehdy vás rozvazuje hmota, Matka planeta. Ano, ona je vaší Matkou a porodí vás. A v centru naší planety se stane to, že se vám objeví nultá čakra, která je pod jedničkou, a ona se uvolní a jestliže se uvolní a otevře se, Matka vás porodí, a tím pádem se z vaší šesté čakry stává sedmá. Vidíte to, jaká je paralela s Harry Potterem? Odjezd do Bradavic je na nádraží deváté a půl nástupiště. To se normálně běžně nenajde. To není vidět. Bílí mágové touží po sedmé, osmé, deváté, desáté čakře..., a jsou v prdeli, protože tím přesahují planetu a čas, ve kterém žijí. A tou touhou vymanit se z tohoto času a tohoto místa vytvářejí obrovský odpor, který je tady udrží.

Vy jste přece vždy na správném místě a ve správném čase. Nikdy se nic neodehrává lépe než teď.

Takže ta paní, když namalovala něco, tak nerozuměla tomu, co vidí. Ona dosáhne jenom na hmotu. A pokud vy už víte, že lidé dělají hlouposti se svými těly, protože tělo je ovládá, vy je potřebujete nechat, aby oni si to prožili, protože tím byste jim brzdili, aby došli na své dno. Je zapotřebí, aby lidé došli na své dno. Na dně pochopíte. Proto, kdybyste už přišli ve stavu velkého klidu těla do skupiny, kde bude někdo vidět slyšet, tak on vám řekne, že nepatříte na tuhle planetu, protože on si vás neumí přecíst, vás si čte jenom hmota.

Zajímalo by mě, co zbude z některých lidí, kteří mají vysoké ego – závidí, soutěží s druhými, že jsou ve všem nejlepší, anebo s lidmi, kteří za každou cenu musí mít pravdu, i když ji nemají, po přechodu do 5D, když to ego ztratí, co z nich vlastně zbude? To budou mít velké prázdno v sobě ne, když tím vlastně žili.

Ne, oni si dožijí své životy ve stavu, tak jak jsou. Planeta 5 D je tady ještě nějaký čas nechá, než si dožijí ten čas smluvený s hmotou, to znamená s DNA, než se propustí. Ale nepropustí je prostor vesmíru. To znamená, tam kde se pohybují planety 3 D (hranici, kterou my teď překračujeme) zůstane to vědomí v prostoru 3 D a najde si planetu příbuznou.

Nedávno jsem se musela smát, někdo mi napsal, že jak to bude na té zadní planetě, že tam tedy určitě nepřekročí a jestli tam budou podobní lidé... A já jsem říkala: „To vás nemusí přece zajímat, ne? Vy se tam narodíte nějakým rodičům, bude tam nějaký tvar kontinentů a bude tam stejná kultura, kterou si tam zasloužíte v té rodině, i kdyby vypadali jak sloni s chobotem. Je to naprosto jedno, pro vás to bude naprosto přirozený tvar a přirozená věc. A nemusíte se pít, jestli to tam bude podobné. Na tenhle život rozhodně zapomenete. Takže proboha, jste vždy tam, kam patříte. Neexistuje, aby někdo byl někde jinde. To by vám podhazovalo ego.

Takže vidíte, že děti, které by dneska plakaly, že vidí, slyší a vnímají, ty sem patří. Ty sem naprosto patří, protože mají v sobě odpor. Také křišťálové, indigové děti jsou velmi nemocné, protože ony totiž vidí do podsvěta. Jsou to ještě mágovské děti, které ale mají rozvinuté velké vnímání a cit. Věřte mi, Bohu je naprosto jedno, co se odehrává. On se nebojí. To znamená, že stav, kdy ztrácíte takovou citlivost, je vysvobozením z těchto poryvů, které se tady odehrávají. Je to jenom zkresleno Satanem, že tyto děti jsou lepší.

Už to slyšíte: stav Jednoty je všichni nebo nikdo. Na to nikdy nezapomeňte.

Ahoj zlatá Ivanka. Sedím v mojej kancelárii, ktorá prišla, keď som úplne opustila všetko. Ferko ma začal viac ľubiť, keď som prijala, že vzťah skončí a ja pôjdem kludne svojou cestou. Už sme len pracovali a starosti boli. Pred rokom som mu hovorila, máme obchodovať so sklom, má firmu, pomáham mu tam a nechce urobiť zmeny. V piatok prišiel, že áno, budeme robiť sklo – keď som to prestala riešiť. A mne prišli peniaze cez

poradenstvo pre ženy, len ich kľudným a smežeme sa. A všetko sa odohrálo tak samo, keď som už nevedela kudy kam. Pišem ti a ďakujem, áno, funguje to. Len otváraš srdce a prijímaš, ale sú to šupy niekedy. Cítim slobodu, vnútornú, viace. Prajem ti pekné leto. Tvoja fanyynka Antonia.

Ano, takhle to pracuje. Až přestanete tlačit vůlí svého těla a jména na svět, tak dostanete přesně to, co jste předtím chtěli, toužili jste po tom. Do té doby jste si to sami zadržovali, aby to k vám nepřišlo. A tohle si samozřejmě potřebujete vyzkoušet.

Ahoj Ivanko, krásné sobotní odpoledne a prosím tě o radu. Poslední měsíc mám šílené noční můry. Nevadí mi to. Se Satánkem se nehádám, prostě to přehlížím, jako by to nebylo, ráno se soustředím hned na něco jiného. V mých snech se hádám s blízkými lidmi a jsem třeba opravdu, ale opravdu agresivní a zlá. Nepoznávám se a sama si pak v tom snu říkám, že taková přece nejsem. Dnes jsem dokonce ve snu prohlásila, že někoho nesnáším a v tom snu to plně procítla. Tak mě zajímá, jestli se mi ty bloky zapisují následně do čaker a chtějí mi ty sny něco naznačit? Nebo mám na to takzvaně hodit bobek a neřešit to? Občas jsou to sny i strašidelné, někdy jsou to zase úplné slátaniny, jenomže se budím strašně moc unavená. Beru bylinky, ale nezabírají. Pracuji od rána do večera, takže chodím spát šíleně unavená a doslova padám na hubu, ale po dvou hodinách spánku se probudím propocená a všechno mě z těch nočních děsů bolí. Celý den jsem potom zesláblá a nic mi nepomáhá. No, nevadí. Kdyby se našla nějaká rada, tak budu ráda. A předem moc, moc děkuji. Pá.

Za prvé, vám nesmí vadit, co se děje. I tam i tady. To znamená, že jsem unavená, a že občas nespím a že mám hrůzné sny. Protože když už tělo předpokládá, že bude mít sen, který ho bude budit, tak si pište, že bude. Tělo dělá vždycky to, co ví, že by vám překáželo. Takže krok za krokem to, co je u vás nejbliž. Dále, má vám být úplně jedno, jestli ve snu jste zlá, jestli ve snu cokoliv řešíte a ubližujete, protože tělo, kdybyste jenom o tom přemýšleli, slyšíte to – myšlenka, myšlenky jsou nahrané ve vašem těle a patří hmotě, takže jenom kdybyste se tím zabývali, co jste tam dělali..., pozor, stačí říct: „To jsem si to dneska hezky užila, když už to nedělám tady, tak aspoň to dělám tam,“ a tělo je v prdeli, protože souhlasíte.

To samé mají lidé, kteří by se po informacích I.A. báli třeba brečet, že si tedy zase udělali odpor v lítosti. Prosím vás, tělo pláče, vy jste nikdy nemohli brečet. Vy jste vědomí, takže nemáte slzy, nemáte oči, nemáte negativní emoce. A jestliže někdy by třeba vaše tělo plakalo, tak stačí, když ho poplácáte po stehně a řeknete mu: „Jen si pobřeč, já ti to dovolím.“ Už ten odpor není váš. A ono slábne a slábne. Ten, kdo nechce brečet s tím, že se do 5D nedostane, ten se tam tedy nedostane. Ne, souhlasit. Vy potřebujete jenom vždy krok za krokem souhlasit. Když vám tělo řekne nějakou hrůzu, třeba co se stane vašemu dítěti, když půjde tam a tam..., tak stačí říct si: „Nemohu to ovlivnit.“ Spoustu věcí nemůžete ovlivnit. Vzpomeňte si, co jsme teď prožívali a co

vlastně prožíváme. A já osobně mám veškerou rodinu v cizině a byly tam centra korony. A teď se nesmí jezdit do Francie. Jsou tam věci, které se odehrávají a nemůžete zasáhnout. A to je dobře. To vás hodně naučí. Vědět, že to musíte odevzdat – a teď dobře poslouvejte – společnému nastavenému osudu. Je všechno hotové. A bude to tak, jak se to stát má.

Dobrý den, paní Adamcová. Poslouchám vaše audia a moc vám a všem kolem vás děkuji. Ráda bych vám položila pár otázek a klidně vyberte jen některé z nich, které budou vhodné. Děkuji.

Za prvé: jaký význam mají planety naší sluneční soustavy: Merkur, Venuše, Mars, o kterých se běžně učí ve školách. Byl, je, bude na nich někdy život?

Ano, samozřejmě, je na nich vědomí. A pozor, existují planety, na kterých my lidé neuvidíme život, ale on tam bude, protože vaše vibrace je jiná než té planety.

Svět vypadá přesně tak, jako vypadá vaše lidské tělo. Proto bible píše: ke svému obrazu vás jsem stvořil. To pochopíte, až se převedete přes hladinu třetího oka. Zjistíte, že systém, který má vaše tělo při přechodu do vědomí Boha je naprosto stejný v celém vesmíru. Tak jako je jednotka buňka vašeho těla a má stejné podmínky, tak je hmota vašeho těla, tak je dejme tomu město, tak je jednotka světadílu, je jednotka planety, je jednotka galaxie. A vyšší jednotky mají naprosto stejná pravidla a ucelenosti výstupu do fáze vyššího vědomí. A není se nikdy čeho bát, protože vy budete vždy odkládat jenom hmotu, kterou jste nikdy nebyli.

Mám takový krásný příběh jednoho človíčka, kdy zažil odložení svého těla jednou v dětství v šesti letech. Propadl se pod zamrzlou říčku a prožil odložení těla, a neustále viděl ten děj, ale neměl vztah k otci, který ho tam běžel zachránit. Koukal jenom na děj, který tam probíhal. Neměl vztah k sourozencům, kteří tam byli. Viděl všechno jako naprosto správné. Až později, když ho otec vytáhl zpod ledu, tak zase slyšel zasyčení, kdy se vlastně nacucnul do toho svého hmotného těla a bylo mu naprosto jasné, že nikdy nemůže umřít, protože viděl děj těla svého jména jako divadlo. Později tedy kvůli tomu musel chodit na psychiatrii, protože když za dva roky zemřela jeho babička a přišel domů ze školy a všichni brečeli, tak prohlásil v tichosti, což tedy zaslechla matka: „Co blbnete, vždyť nikdo nemůže umřít.“ Takže maminka, sestra v nemocnici, ho vlekla asi na deset sezení k doktorce na psychiatrii, která se mu tam snažila vysvětlit, že lidé umírají. Takže nakonec s ní souhlasil, aby už měl klid.

Ale jinak veškeré složky, veškeré planety jsou tady správně. A pozor, každý bod hmoty a každá jednotka vás ovlivňují. Proto dnes vás ovlivňují i vlastnosti těch planet. Astrologie má skutečně význam, protože to je pouze rozpoznávání. A za obrovské eony let věků lidé zjistili a našli systém, jak rozpoznat úkol vašeho těla a jména. Ale je to rigidní.

Já jsem se nedávno setkala s jedním jogínem, který mě pozval. Dřív by to neudělal. On ještě samozřejmě medituje. Což dnes je mu po kapkách podáváno, že cílená meditace, usedání k něčemu a touha po Bohu, je vlastně velkým odporem v této době. Nechal si

totiž udělat můj horoskop. Nemůže jezdit na meditaci za mistrem, kterého za mistra považoval, protože ten mistr už je velmi starý pán, ještě v cizině, a on k sobě teď v době koronaviru nikoho nepustí. A tak tenhle pán začal přemýšlet o tom, že už je mu tolik, je to starší pán, od patnácti let to dělá a je mu pětasedmdesát, a ještě žádné osvícení nepřišlo. Tak si udělal můj horoskop, kdy najednou uviděl, že já tam mám všechno v trigonech a ve slunci správně nastavené. A mám tam negativní věci a pozitivní věci, které ale ty pozitivní uhlídají. Ano, když tělo Ivy zahlédne myšlenku, která by byla útočná, to pak vidíte z velké dálky, tak já vím, že není moje. A teď, když jste ještě blízko, tak tomu podlehnete a myslíte si, že to je váš nápad, což vás samozřejmě dostane do věcí, které projdete. On ale, jak ještě měl tu urputnost, tak mi říkal: „No jo, ale ten můj mistr, ten má všechno jenom plusové.“

Já říkám: „Ano, protože bílá magie uznává jenom dobro. A vidí zlo. Chce být dobrá a nechce být zlá. A neví, že zlo není tvé. Ale jak se vy dostanete do nuly, v nule je Bůh. Musíte mít plusová čísla, a abyste se dostali do nuly, tak musíte používat i minusová čísla. To je zkrátka zázrak matematiky. A ten, kdo bude mít jenom plusová čísla a bude útočit na minusová čísla neboli je odmítat, se do nuly nikdy nedostane. Protože tady nikdy nikdo nebyl zlý.“

Vaše skutečná existence je vědomí, žijící v lidských tělech. Nikdo tady neudělal nic zlého, protože i vědomí třeba pana Hitlera bylo Bohem. Všechno zprostředkovala pouze hmota, která utkala děj na planetě. A vy se jenom vezete. A jenom potřebujete pochopit, kým nejste a kým ve skutečnosti jste. A správná meditace tedy je, že vy žijete každou vteřinu svého života rádi zrovna tak, jak je. To je žitá meditace. To znamená, že tady chodíte po té planetě velmi rádi, se vším všudy. Tehdy odsouhlasíte každý okamžik tohoto vašeho plánu, který jste si jako Bůh nastavili, a odentrujete každou vteřinu. Tehdy jste živým Bohem. V tom případě víte, že lidé, kteří dělají takzvané zlé věci je dělat musejí. A tehdy pochopíte, co znamená koán tlesknutí jednou rukou, protože jestliže jste jediným a vším, co tady existuje, tak do sebe nikdy netlesknete, nedovolíte tělu, aby zaútočilo, na nic, co tady existuje.

Když hovoříte, že ti, kteří nepřejdou do 5 D tady dožijí, a pak se narodí na planetu za námi, jak to myslíte? Jedná se tedy o planetu, která bude fungovat na principu 3 D, o které současná astrofyzika nemá ani ponětí. Prostě v celé galaxii je spousta vesmírů na různých úrovních D – takže člověk, který na naší planetě neprojde do 5 D, bude v jiném koutě galaxie zase ve 3 D. A pokud na naší planetě došel až k vašemu učení, ale ještě má před sebou několik reinkarnací, které musí dožít ve 3D, narodí se v příštím životě už se znalostí vašeho učení? Nebo se bude k němu muset během života zase propracovat?

Pamatujte si, vy máte už všechno nastaveno v DNA, které si vyberete u svých rodičů.

Ano, tento člověk zůstává v tomto prostoru na planetě, která má stejnou časoprostorovou křivku, protože vy jste se nalodili vlastně na začátku 3 D. Což je tady veliké, obrovské množství planet ve 3D prostoru. A to samozřejmě letí a prodlužuje si každým okamžikem časoprostorovou křivku, protože vesmír se rozpíná, ta hmota letí

svým směrem. Je to jako výtah. A každé DNA planety má nastavený jiný děj, ale ve stejných podmínkách. Co se v tom životě máte naučit, tak se potom zařadíte do tohoto děje na 3D planetě a vyberete si k tomu účelu těla svých rodičů, protože ta těla už mají některé věci zpracované, které vy tam už také máte, takže vy si vlastně na Adamcovou pamatovat nebudete. Ale budete, protože to, co jste se naučili v těch minulých časech svých těl, to vám zůstává. Všechno, co se v každém životě naučíte vám nikdo nemůže vzít.

Kdysi se mě moje francouzská dcera ptala: „Maminko, až jednou umřeš, budeš pořád se mnou?“

A já jí říkám: „Ano i ne je pravda. Kdykoliv budeš cokoli dělat, budeš vědět, co bych ti na to řekla. Budu to já a nebudu to já. Bude to tvé vlastní vědomí ducha a zkušenosti, které sis nabrala při cestě se mnou. A nikdy o ně nepřijdeš. I když se příště narodíš zdánlivě jiným rodičům. Ale budu tam pořád přítomná, protože já jsem tvé vědomí Ducha.“

Takže vidíte, že vy nikdy o nikoho nemůžete přijít. Tohle mají i lidé, kteří zdaleka neví to, co říkám. Je to jejich skutečná realita, jenom tělo jim lže a nalhává jim, že to tak není.

Pokud jsou v celé galaxii různé dílčí vesmíry, na kterých probíhají iluzorní reality v různých D, tedy existuje v galaxii už i vesmír, který 12D, 38D...., 144D – tedy místo, kde už jsme zakončili vývoj a asi jen tak si užíváme?

Ano. Každý vesmír má svůj počet dimenzí, který má mít. A po doplnění tohoto vesmíru, protože vždycky jste pouze vědomím, než se zborní, tak zase si odehráváte přesně to, co se odehrává ve vašem těle. Když odkládáte třeba mrtvou buňku z kůže, tak její vědomí přežívá a čeká na další inkarnaci, návratu do hmotného těla, které má před sebou ještě mnoho let života, ale už si to užívá v jiném vesmíru. Tady ten vesmír znamená, že jednou jste byli ve vesmíru v kůži a příště budete ve vesmíru třeba v játrech. Je to vždycky vyšší posun, vyšší hladina, kde zažijete zase posun vědomí Boha zase dál. Je to nekonečný proces.

Prosím vás, vaše tělo vám ještě neumí otevřít pochopení dokonale. Nepidte se dál, je to zbytečné. Žijte tady a teď. Nekoukejte do nějakých vesmírů, co bude, kdy, jak bude. To se vám samo vyjeví ve vás, protože teď by vás to zbrzdilo.

Tam, kde jste a tam, kde žije vaše tělo, je tam, kde máte být.

To, že jste v celém vesmíru i všech ostatních vesmírech teď, je pravdou. Ale teď jste tady, v této jednotce hmoty, takže nemáte šťourat někde jinde touhle jednotkou hmoty, protože byste tomu nerozuměli.

Kdysi dávno ve Znojmě, když jsem přednášela, to bylo v roce 1913, tak mi tam někdo položil otázku, jestli bych mohla tedy vysvětlit 6D, 7D, 8D, 9D, 10D atd. Tak jsem řekla, že i kdybych to věděla, a teď nemám právo vám to říct, je zbytečné, aby to tělo Iva vědělo, tak vám to neřeknu, protože

byste se posrali hrůzou. Zkuste si představit, že budete v první třídě a někdo vám řekne, že existuje v matematice deskriptivní geometrie. Vy, kteří neumíte ještě počítat ani do deseti a neumíte sčítání a odčítání. To je naprosto stejné. Proto máte žít tady a teď. To, že vykukujete někde dál, což dělá ještě hodně bílá magie, které se tady nelíbí, protože tu existuje zlo a oni chtějí být hodní. Tak pozor, tak to zlo tvoří, oni to neví. Tím, že útočí v myšlenkách proti zlu, tak ho tvoří, neboť oni jsou ukrytí, jejich vědomí, pod těmi lidskými těly, která to zlo vytváří. Takže sami sobě to zlo posílají a neví to. To je realita jednoty.

Omlouvám se za mé astrofyzikální otázky, ale osudem jsem dostala tento druh myšlení, včetně analytického myšlení, které mě provází celým životem. Ačkoliv od útlého dětství jsem vnímala i něco, co nás přesahuje a asi jsem tím rodiče i děsila, v pěti letech jsem měla na maminku dotazy typu – co když já nejsem já...

Hezké...

Mamka vůbec netušila, jak to myslím. A zato já, v tom nízkém věku, to věděla úplně přesně. Můj život zatím běží bez výrazných životních překážek. Nic dramatického jsem řešit nemusela. Od dětství vnímám duchovno, kterému mi dalo smysl vaše učení, jelikož do té doby mi vždy na všem nač jsem narazila něco drhlo. Teď už vím proč. A i to, proč jsem, jaká jsem. Konečně jsem od někoho slyšela, že nejsem cynik, když smrt neberu jako ostatní. Proč mi nic neříkaly debaty mezi známými, kde se většinou řeší posuzování nebo odsuzování, anebo peníze a úspěch. A vždycky jsem cítila, že každý má svůj příběh. Jen je složité v takové společnosti být, neb vysvětlit jim to nejde. A když bych řekla, že já to tak nevidím, neb nikdo nevíme, co jsme za takovým chováním, tak mě společnost odsouvá na okraj, jelikož jim nekývám. Ale odsunutí mi nevadí, protože jsem ráda sama se sebou.

No výborně, tady je všechno úplně perfektní.

Nejsem marnivá, zbytečné nakupování mě nezajímá, nemám potřebu mít všechno nejlepší, ani dávat okolí na odiv. A časem mi došlo, že právě proto se mám dobře a jsem spokojená.

Ano.

Což na druhé často působí opačně – že se mi všechno samo daří, jak je pro mě snadné, být spokojená... Nemá smysl to někomu vyvracet.

Ano, protože to síto je hrozně dobré. Druhé tělo, které tomu nerozumí, které usiluje, tomu ego samo podvrhne myšlenku, že buď jste ignorant, nebo že vám to zkrátka jenom jde, že to štěstí máte. Ti lidé neví, že to štěstí mají v sobě, a že ho přikryli dekou, která jim to štěstí zamlžuje. A vždy touží po něčem jiném, než má.

Když člověk kolem sebe nemá podobně smýšlející lidi, tak se mu ani do společnosti příliš nechce, jelikož už dopředu ví, že buď by musel kývat nebo vysvětlovat. A ani jedno se mu nechce. Má i tak přinutit tělo, aby to podniklo? Nemám vnitřní potřebu být obklopena lidmi, ale ani se jim cíleně nevyhýbám. Ani si nemyslím, že jsem něco víc než oni. Jen jsem tak celoživotně nastavená. Vycházím z toho, že vše je dané. Jestli jsem někomu slíbila něco sehrát, tak mé tělo na to místo dojde a sehraje.

Děkuji za váš čas a mějte se všichni moc hezky.

Ano, děláš to správně, protože nemá smysl se něčemu vyhýbat. Uvědom si, že tam čeká tvé vlastní vědomí v druhých lidských tělech, a že jim možná máš skutečně něco zahrát. Ten, kdo by se ještě vyhýbal takovým setkáním, tak ještě nebude v úrovni plného pochopení, protože v těch ostatních lidech je vaše vlastní vědomí. A toto je velice tenká cesta.

Vzpomeňte si, jak jsem vyprávěla příběhy s mojí maminkou. Ano, moje maminka také ještě uměla být drsná, občas něco ještě proniklo, ale mně to bylo naprosto jedno, jenom jsem jí zkrátka maličko setřela na tom správném místě. Odpověděla jsem jí a nic jsem si z toho nedělala. Do minuty změkla, zjihla. Já jsem nezažila nic. Já jsem věděla, že to, co dělá hmota, není skutečná realita, jenom ovládá vědomí. A ona pak možná cítila i prožitky viny, ale hned jsem jí ukázala, že je vůbec nemusí mít. Protože tady budete trpěliví a budete čekat na své vlastní vědomí v tom druhém lidském těle, kdy ono se narodí. Odmítat jako bílý mág, kdybych měla odpory k tomu, co ta maminka dělá, ještě že mi to dělá..., protože v bílé magii, tam se dostávají takové informace, že když něco přestanu dělat, tak se mi to dít nebude. Také poznám z jaké úrovně na mě, kdo mluví, když už jsem z odporů pryč, když se mě ptá, proč se mi to děje. Jenže pozor, mně se to nedělo. Jestliže nemám odpory, tak vůbec nevnímám, že ten člověk něco udělal, i když to udělal. Já v té chvíli akorát osvobozuji své vlastní vědomí, že mi to je jedno. Ten člověk okamžitě ví, že jsem v něm, že žiji i v něm, protože ho miluji, nemám útočné reakce. Já zkrátka jenom jdu dál. A tehdy osvobozujete svoji skutečnou realitu z toho vedlejšího těla, pomáháte jí. On přestává mít takovéto poryvy svého vlastního těla.

Ano, děláš to dobře. Tady není jméno, takže zdravím paní nebo slečnu S.

Milá Ivanko, před třemi měsíci jsem byla hospitalizována kvůli točení hlavy. Po uklidnění začal tinnitus, který pořád trvá a prostě teď ke mně patří. Platbu přijímám, vím, že si zasloužím, ale také mám ještě něco pochopit. Od té doby se mi stává, že občas cítím teplo, které se utvoří na zátylku a vylije se do pravé spodiny lebeční. Tento pocit přichází nepravidelně a trvá asi vteřinu. Poslouchám teprve od začátku tohoto roku a zatím jsem se s podobnou otázkou ještě nesetkala. Jestli bude možnost, budu ráda za pár slov k pochopení. Z lékařského hlediska jsem v pořádku. A po rehabilitaci krční páteře. Děkuji, že jsi a mám možnost poslouchat. Anička.

Aničko, tady se ti rozpouští nějaký blok z minulosti v páté čakře, v páté úrovni. Pokud člověk v minulosti kritizoval třeba i situace, když to máš v pravé spodině lebeční, dneska už začínáš chápat, že všechny situace také jsou, jaké jsou. Takže je to v pořádku, hlavně že máš tu jistotu a ujistila ses rekognoskací prostředí tvého těla skrze lékaře, že tam nic není, že si skutečně jenom odžíváš. Ano, ono někdy jenom posezení, když budete na pobytu na statku a máte tam ještě doplatek, tak pak pociťujete ještě nějaký čas takový dojezd toho povídání. Protože to povídání je důležité. Kdybych já na vás mluvila a nepochopili jste nic, tak nic z vás zkrátka nevypadne. To děláte vy, z vás to musí odpadnout. To nedělá Iva.

Milá Ivanka, cítim, že som prešla dlhú cestu po čas svojho života a vždy som sa cítila medzi ostatnými ľuďmi tak inak, nesvoja. Mala som pocit, že medzi nich nepatrím, nerozumiem im a oni nerozumejú mne. Časom som prešla roznými situáciami sebauvedomením, cestou odpustenia, veľa vecí som pochopila. Ale je tu jedna vec, so ktorou si neviem rady. Teraz v tomto veku štyridsať päť plus som začala pociťovať zdravotné problémy. Mám zvláštne pocity v panvy, mrazenie, mravčenie, tlaky pri chôdzi na mechúr. Pritom všetky vyšetrenia mám v poriadku. Cítim, že je to tým, že všetky moje pocity pochybovania mi padajú akoby do panve. Som nerozhodná, neambiciózna, neistá. V takých bežných veciach som veľmi statická, mám strach sa niekde posúvať. Ani nie strach, ale takú neistotu a vnútorný stres. Chcem, aby všetko bolo tak, ako je. No a to je teda v prdeli.

Zrovna to skoro do té prdele padá, že ano...

Vezměte, tam vám vadí, co se odehrává. Ta pánev je prostor pro jedničku a hlavně dvojku. Máte to ve kříži. A pokud už se to už začíná projevovat i v močovém měchýři, je tam skutečně vztahovka sama k sobě. To tam vidíte: jsem taková a taková a taková... Tam vlastně útočí hmota vašeho těla na vás, co všechno jste a nechtěla byste být.

Zaťažuje ma riešiť takéto záležitosti, zaťažuje ma vyvíjať viac aktivity v zamestnaní, nechce sa mi...

Nechce se vašemu tělu.

Otravuje ma to. Prekonám sa, urobím, ale ten pocit neistoty zostáva vo mne. Jednoducho neviem nájsť sebnadšenie v zamestnaní. Mám chuť ísť niekde do samoty, žiť len tak bez toho valiaceho sa sveta.

Něco vám řeknu. Před vaším životem se nedá utéct. Každý poryv vašeho těla, tak jak se rozhodnete, každé rozhodnutí, i to, že odněkud chcete utéct, je vaším razítkem. Takže tělo bude valit na vás další nejistoty.

Vzpomeňte si, jak jsem vám vyprávěla, jak kdysi moje tělo nechtělo odnášet práci osm kilometrů. A přesto, že jsem byla rozhodnutá, že půjdu pěšky, tak mě otočilo a zahrnulo mě směrem ke garáži, to tělo šlapalo pro auto. A já jsem ho tedy silou otočila, a když se našťvalo to tělo, tak mě začalo píchat v kyčli. Tak jsem se zastavila při třetím kroku a

říkám mu: „Hele, jestli ještě jednou píchneš, tak jdeme odpoledne znova.“ Už nebylo ani jedno píchnutí. Makalo a bylo rádo, že nejdu znova.

Vy potřebujete tomu tělu říct – ne, to je moje rozhodnutí, že já teď půjdu a udělám ty věci, do kterých se tobě nechce. Vy jste ti, co máte vládnout tělu, proboha, a ne tělo vám. Tělo je jenom hužva, je to kus flakxy s pár kostmi, který máte proto, abyste se tady jako božství, do prdele, pohybovali. Tak toho využijte. Tělo hází všechny nelibosti – nechce umýt nádobí... A pozor, když pak jdete na procházku, tak si to nádobí nesete na ramenou – ježíš, až se vrátím, ještě jsem ho neumyl, nikdo to za mě neumyje... Děláte si všechno sami, protože posloucháte poryvy vašeho těla a připadáte si, že to je vaše rozhodnutí. Není.

Já jsem teď viděla na tom mém italském dítěti, jak si zařizuje byt, jak pleje zahrádku lidem, kteří vlastní ten dům, ve kterém tam žije, jaké nadšení a jakou radost má z radosti druhých lidských očí. A je obrovsky šťastná. Lidé, kteří přijíždějí na statek už to také tak mají. A vždy na statku je nádherně. Je tam kouzelně, tam si jenom předvádíme, tak jak by to správně mělo vypadat.

Takže držet si svoje tělo, uvědomit si, jak dobře, že jsem prožil že se mi nechtělo, jak je mi mizerně... Ano. Teď jsem vám vysvětlila, že cokoliv uděláte, tělo má jenom za úkol odporovat. Takže při každém vašem rozhodnutí vám hodí opak: „Nejdu umýt nádobí.“ A pak: „Ježíš, neumyl jsem nádobí...“ Když ho umyjete, máte klid, ne. Už jdete na tu zahradu nebo na procházku, jste svobodní. Vy to mýt nebudete, to bude tělo mýt. Tady máte sluhu, který vám slouží. Využijte toho. Běda, jak vám bude vládnout. Nebude vám dobře.

Krásný letní den, Ivanko. Jelikož se beseda v Otrokovicích nekonala, dovolím si dát ti dotaz touto cestou. No, aspoň ses nemusela v tom horku hnát na Moravu. A já jsem si nadělala rybízovou marmeládu. Ivanko, poslouchám asi šest let a jezdím na tvé besedy na Moravě. Postupně také přicházejí i různé platby, některé už asi i odešly, a životní situace. A mám teď asi rok problém s mluvením a vyslovováním. Je mi čtyřiačtyřicet let, tak věkem to asi nebude. Bolívá mě také levý čelistní kloub, ten mám i odborně vyšetřený, je v pořádku, ale svaly na tváři bývají ztuhlé, ráno je musím rozcvičit společně s rozcvičkou celého těla. Na mluvení se musím více soustředit a někdy pomaleji nacházím slova a někdy se přeříkávám. Moje obvodní lékařka to vidí spíše na psychické problémy, které se takto projevují. Myslí si, že problém je v tom, že se málo realizuji ve společnosti, pracuji doma, jsem málo s lidmi mimo rodinu. Jsem také ještě objednána na neurologii a na vyšetření. Chápu, že je to platba související i s pátou čakrou a nezbyvá než vše přijímat. Jinak žiji celkem zdravě: nekouřím, nepiji, cvičím, jezdím na kole, chodíme po horách, stravuji se bezlepkově. Mohla bys mi, prosím, říct tvůj pohled na mou situaci, případně poradit, co a jak vylepšit. A předem ti děkuji za tvůj čas a ochotu odpovědět. S láskou Blanka.

Ano, je to platba na páté čakře. Ale i ta se dá odstranit, protože když máte někde platbu, tak v té úrovni vám pak samozřejmě tělo nepracuje. Svaly se zkrátka nehýbou. A existuje úžasná terapie na logopedii. A dokonce i po mrtvicích spolupracují neurologové s logopedy, protože se znova musí dát do provozu a naučit se ovládat své svaly, které v tu dobu ztratily svou hybnost díky křeči, kterou mají od inervování, po bloku v této úrovni. Já bych kontaktovala nějakého hodně dobrého logopeda, protože oni se věnují nejenom dětem, ale také lidem po mrtvicích, po úrazech – po záležitostech těla, kdy člověk třeba spadne, uhoď se a má v té úrovni problém a ztrácí, dejme tomu, třeba pocit polykání. I takovéto věci se dají zpátky nacvičit. A je pomoci i to, že se o tom dozvíte.

Ale tam se řeší nějaká platba z minulosti. To dáš.

Krásnou sobotu, Ivanko. Hmota má paměť, Bůh ne – když tedy zemřeme, tak si nepamatujeme, kým jsme byli a neuvědomujeme si ani sami sebe, to je naši existenci? Max.

Ano, Maxi. Já jsem kdysi vysvětlovala, jak jsem seděla v roce osmdesát, pětadvacátého prosince, den po Štědrém dnu ráno, čekala jsem na pohádky v osm hodin. A já jsem v tu dobu byla dva dny těhotná. Nevěděla jsem to. A čekalo mě deset dlouhých těžkých let života, které jsem zahlédla. A ráno sedím u té televize, vidím monoskop, tenkrát ještě byl před tou osmou hodinou, než začaly pohádky. Měla jsem na stole čaj, ovoněný trošku rumem, bylo mi dvacet let, měla jsem tam cukroví. Maminka vařila slavnostní oběd na pětadvacátého, vonělo to bytem. Pod stromečkem leželo spousty dárků. Měla jsem krásný život. A najednou přišlo Nadjá. Já jsem nepoznávala, co jsou moje ruce, koukám na ruce: „Co to je?“ Nenalezla jsem tam ani slovo, jenom jsem viděla tvar. Koukala jsem na strop: „Kde to jsem?“ Taková zvláštní vzdálenost. V tu ránu se mi ohnula hlava směrem do břicha a viděla jsem tam dítě. A ozvalo se: „Teď si prožiješ náročný čas. A v deseti letech budeš muset prokázat spoustu věcí, které neděláš jenom sama pro sebe, pro tělo, za které se považuješ, ale pro celé Já. Budeš muset prokázat být dobrou matkou a dobrou manželkou. A nebude to jednoduché. A pak, když Nadjá odešlo, viděla jsem se, že jsem zase v obýváku, že koukám na strop, že koukám na své ruce...

Ano, nic byste si neuvědomovali.

Dobrý večer, Ivanko. Navrátil jsem se v tomto období k poslechu základních přednášek Starých Křečan po večerech, kdy usednu od práce k počítači, a tak, že se mnoho informací za ta léta změnilo, chtěl jsem tě poprosit o objasnění pár věcí. V Křečanech zmiňuješ dimenze, ale také zaznělo něco o entitách, se kterými si neradno zahrávat, jakmile se člověk pustí do magie. Ba jsme všichni všechno Božství, a tak se ptám, jestli takové entity a dimenze opravdu existují, protože jsme přešli z Ryb do Vodnáře. Říkala jsi, že před tím bylo i období temné.

Ano, pravidla pro 3D roviny byla jiná, nyní se vyvinula.

Mě však nyní napadlo, jestli tyto entity opravdu existují? Anebo je to jenom strašení?

Výborně. Už víte, že jsem ve Starých Křečanech přišla pro bílé mágy. Těm, kdybych jednak řekla, že jsem obyčejný člověk a žádný mystik, tak by se otočili a nikdo by mě neposlouchal. Ano, to je to samé, jako když přijdete pro osmáky, tak jim musíte nastavit hladinu matematiky v osmé třídě, abyste jim mohli vysvětlit hladinu vyšší matematiky a všechny i jiné věci. Je to naprosto stejné.

Já tě za to Jakubíku chválím. Ale to už vy všichni také všechno víte.

Pamatujte si, že ty doby, kdy jsme vlastně procházeli Kalijugou, kdy zde vládla obrovské množství času hmota, ano, ta hmota je hodně tvrdá a je neprodyšná. To znamená, že když vaše vědomí bylo kamenem, nemohli jste se vůbec hýbat. Pak začalo být organismy. Organismy, které byly v rostlinné říši, tam jste se také ještě moc nehýbali, i když i ta rostlina se samozřejmě nějakým způsobem hýbe, ale je zakořeněná. Později jste byli dlouhou dobu životem vedeni už k mechanickému pohybu, kdy jste byli i zvířetem nebo někým, kdo už se mohl pohybovat z místa na místo. A později jste dostali rozum, po vývoji hmotného těla v živočišné, po zkušenostech a pamatováním určitých reakcí těla se začal vyvíjet mozek a začali jste si uvědomovat něco, kým jste, jako byste tomu v té chvíli věřili a ještě nedávno. A spousta lidí na planetě tomu věří, že jsou tělem svého jména.

Už jsem o tom tady dnes mluvila, že i doba komunistů a fašismu a všech dalších věcí byla nastavena na systém obrovského vězení logiky člověka. První, kdo přišel trochu rozbourat to vězení, byl Ježíš. A také samozřejmě Mojžíš. To už postupně pokračovalo. Vezměte si, to bylo ještě tisíce let před Ježíšem, kdy jste dostali základy deseti přikázání, které dodnes skoro nikdo nerespektuje. Je to proto, že jenom devátá třída se šine k tomu, žít tuhle jednotu. Ale ještě osmá třída a všechny třídy pod ní ji žít nemohou, nejsou na to ještě připravené, teprve se to učí.

Neexistuje tady hřích. Zkuste si představit, že vy se budete neustále učit počítat, třeba do dvaceti, a pak se to jednoho dne naučíte. Učíte se to proto, že jste se to ještě nenaučili a neumíte to. To znamená, že když se já dneska naučím odpouštět a nedělat druhému člověku špatné věci a odpustím i sama sobě i druhým, což je sto procent hmoty, tehdy mohu všechno vygumovat, už jsem se to naučil. A veškerý děj, který k tomu vedl, přes obrovské neodpuštění různým tělům, a já sám jsem dovolil tělu, aby ubližovalo, přes tyto zkušenosti já jsem se naučil dnes počítat. Když to dneska umím, tak všechno mělo svůj smysl. Tedy jsem se naučil počítat a nemusím si vyčítat, že jsem léta dostával koule, když jsem to neuměl. Vše je pryč. To je to zrození, které vás teď čeká. Proto vy už víte, že všechno, co ti lidé prožívají, je dobré. Oni se jenom učí počítat.

Takže já, když jsem mluvila ve Starých Křečanech o těch entitách: za prvé jsou to i jiné světy, které tady existují. Nicméně všechny entity vám podvrhuje vědomí Satana, to znamená vašeho těla, které tady je. To znamená že v černé a bílé magii, když budete mít nějakého učitele, ten vás provede, naučí vás astrálně cestovat, ale když bude moudrý a už bude v bílé magii, tak už bude vědět, že dole, že to je svět Satana hmoty, a že dole číhá nebezpečí. Četli jste Lobsanga Rampu? Satan ovládá veškerý astrální svět.

Je to svět hmoty, je to svět vašeho těla. To znamená, že všude na vás dosáhne, on o vás ví úplně všechno. A ví všechno o veškeré hmotě této planety. To znamená, že když ví všechno o veškeré hmotě této planety, tak přesně to, co nebude umět vaše tělo, vám bude předkládat v osudu přes těla druhých lidí, aby vám to dělali a vy jim. Je to obrovská spolupráce ve vývoji. A nikdo z těch lidí není špatný, i když budou dělat strašné hovadiny, to je to, co potřebujete pochopit. Vy jste si smluvili tento děj s tímto tělem, a pozor, protože jste vědomí toho druhého těla, tak vy sami sobě přes druhé tělo přivádíte ve spolupráci s hmotným vědomím a Satanem tento děj. Takže vidíte, že entity ukryté v astrálním světě jsou poryvem a dosahem vašeho ega, které na vás tím pádem může. Proto lidé, kteří mají odpory dnes zažívají hlasy, hovoří se o přivtělených věcech.

Já vám teď řeknu jeden příběh, který jsem nedávno řešila. Vy vždy, v každé třídě budete mít jiné názvosloví. A vy si sami sobě dáváte razítko tímto názvoslovím.

Nedávno jsem zažila, kdy jeden hodně, hodně hodný člověk dělal vyšetření krve jedné ženě a řekl jí informaci, kterou byl z minulosti zvyklý dávat: „Ty máš v krvi přilepené dvě astrální bytosti. A až se jich zbavíš...“ Vidíte to, magie ještě vidí dobro/zlo, takže ta lidská těla, která tomu ještě podléhají, mají odpory. Až se jich zbavíš – zla se chcete samozřejmě zbavit. Ale pozor, tady neexistuje zlo ani dobro. Ta žena byla totiž umělkyně. Abyste byli v tomhle životě umělci, tak v DNA máte poryvy těla, které vám otevírají múzy, když ale máte v těle múzy, tak máte v DNA tyto poryvy těla, což je logické. To je paralelní, tehdy ale osud toho člověka je docela dramatický. Tato žena to tam měla proto, že byť nádherně maluje a krásně tvoří, je hrozně hodná, tak v tomto životě nebude mít děti, už přesáhla i věk, aby je mohla mít. A nebude mít muže, protože muž, kterého by chtěla, obyčejného, zase nevydrží s takovýmto člověkem, který má múzy, to je logické. Takže člověk, který to vidí z pohledu bílé magie, tak řekne: až se toho zbavíš, budeš to mít dobré... Já jí řeknu: „Ne, ne. Ty nemůžeš sedět jednou prdelí na dvou židlích. Ty si vyber, jestliže potřebuješ ke svému životu ještě malovat, tak se smiř s tím, že děti, to už víš, nebudeš mít. Nebudeš mít ani muže, ale nebude ti to vadit. Prožiješ si ten život pro to, pro co jsi přišla. Vidíte to, to je pokora. Pokora, která zároveň a nemusíte se ničeho zbavovat. Bílá magie se chce pořád něčeho zbavovat. Už je lepší, než černá, ta vás chce přímo zlikvidovat a odstrčit, zastřelit a rozčtvrtit...

Přijímejte. Vy se potřebujete stát Bohem, protože Bohem jste vždy byli. A teprve tehdy, až hmota má stav Boha, to je, že je pokorná, se zároveň šablona hmoty s vaším původním vědomím. Stačí jenom souhlasit s tím, co se děje. Pak jste majitelem celé planety. Ale ne proto, že byste to chtěli. Vy už pak nechcete nic v tom smyslu, že nic neodmítáte, co se tady děje. Vy víte, že vaše já, které tamhle prožívá dramatické války, si zaslouží ve své hmotě a ve své třídě prožít tyto věci, protože si obléklo tělo pokračování ve své třídě. Ale vy jste se tam už narodit nemuseli. Ti, co prožívají hodně dramatické věci třeba v politické sféře, to také musí, ti ještě nezažili být VIP, takže teď se snaží dostat se na veřejnost. A co to znamená? Nechtějí žít obyčejnost, ta jim připadá moc obyčejná... Ale po těch útrapách a dardách tam už po ní někdy touží. Takže všichni dělají dobře to, co dělají. Chraňte se toho, to kritizovat, nějakého politika nebo

kohokoliv. Každý má ve svém břemeni to, co potřeboval prožít v ději a divadle tohoto světa.

Takže entity existují pouze ve hmotném těle. A já jsem vás přišla převést. Je to iluze vašeho těla. A každé jednotlivé tělo vám ho projektuje. To znamená, když vy vedle sebe budete používat třeba černou magii a budete na někoho něco posílat, vy to posíláte sami na sebe. Takže vaše tělo vám bude projektovat útoky jakoby vzdáleně někoho druhého, které se vám tam přichytí, ale děláte to vy sami. A to je ještě v úrovni mágovství. Tito mágové neví, oni si myslí, že mají vůli člověka. A neví, že ji nemají, že je to jenom děj a poryv jejich těla nastavený, aby se tohle odnaučili.

Takže pro mě už entita neexistuje, protože samozřejmě moje tělo nepodléhá hmotě, existuje jenom pro ty, kteří podléhají hmotě.

Pak vás také chci ještě naučit a vysvětlit to, protože lidé ještě pořád neví a nechápou stav léčení nebo neléčení. Podívejte se, vždy bude léčit ten, který má ještě poryvy ve svém životě svého vlastního těla, protože zasahuje. Jestliže ten člověk má lítosti, kritiky, stavy odporu na trojce, kdy nerespektuje, že se situace nebo lidská těla nějak chovají, vztahovky, pohybuje se v úrovni první čakry dobro/zlo – ten člověk bude léčit, protože ho ovládá hmota. Teprve tehdy, až vám zemře hmota těla, přestože žít bude vaše vědomí tady a teď ve hmotném těle, tak teprve tehdy bude pracovat vaše božství. To je ten nejpodstatnější rozdíl.

A vy sami moc dobře víte, kde ještě máte rezervy a na čem máte zapracovat.

Za druhé: vývoj tříd. Sedm tříd projevených a sedm v neprojeveném světě, postupně nám narůstá božská energie a klesá ego. A tak jsem se chtěl zeptat, jestli i když se člověk pohybuje například v prvních třídách a je na úplném začátku, jestli v tom neprojeveném světě zažívá i nadále zkoušky a vyučování? A není to pro něho lehké ani moc příjemné po odložení těla?

Prosím vás, já nevím, jestli jste to slyšeli nebo ne. Lidské tělo je pouze od šesté třídy. Ostatní jsou rostliny, to jste také vy. Vy jste tady asi pochopili, že lidská těla jsou od první třídy. Ne, tady na planetě má všechno svoji třídu. A třídy, které jsou méně pohyblivé a více rigidní, uložené pod silnou a tvrdou vrstvou hmoty, ty jsou ty první a ty jsou nejdlejší. V našem lidském světě máme třídy samozřejmě stejně dlouhé. Tak to není, ty první třídy jsou obrovsky časově náročné, takže ty rigidní věci, kameny, drahokamy, skály ty jsou tady v té první třídě. Lidské tělo začíná až v šesté třídě. Šestá třída znamená něco jako (teď použiji Harryho Pottera) mudlové, kteří ještě vůbec neví, že nějaká magie existuje a co to znamená. Vysvětlovala jsem to ve starých Křečanech, že dlouhou vývojovou řadu inkarnací vy v sobě zjistíte, že nad vámi něco existuje, a že si s tím můžete pohrávat, a že můžete vládnout něčemu, když si vyžádáte něco. A začnou se vám plnit příkazy. Vy se ale upíšete čertu v černé magii. Což je obrovské drama. A ten čert fakt si nic nenechá zadarmo.

Já jsem kdysi dávno poznala jednoho člověka, který dneska už nežije. Žil v Mostě. A jednou si za mnou přišel sednout blíž, když jsme byli na potlachu a vyprávěl mi svůj

příběh. On měl velké bolesti a krátce potom, asi do půl roku, zemřel. Říkal, že se přistěhoval do Mostu, kde si koupil malý domeček a krátce po příjezdu zjistil, že na něho někdo posílá černou magii. Nic se mu nedařilo, všechno bylo špatné, soused byl strašný neruda. A někdo mu velmi dobře poradil. Vidíte to, v té úrovni si necháte poradit, protože každé lidské tělo obsahuje stejného Satana jako máte vy na sobě. On ovládá naprosto všechno, takže osud byl nastavený tak ve hmotě, že mu někdo poradí, aby si někde sehnal a koupil nějakou čarodějnou knihu. A on tam udělal rituál, kdy se zavázal s démonem, aby měl sílu a mohl ovládat a odrážet útoky toho souseda. Jenže pak se mu začaly dít věci. Démon ho začínal silou převažovat. A pak, i když už nechtěl věci dělat, protože věděl a pochopil, že je to nekonečný boj, když vyšlete ránu, musí přijít odvěta, takže už to dělat nechtěl. Ale když nechtěl, měl tak strašné bolesti v páteři, že vždy nakonec, aby se mu ulevilo, musel zaútočit. A tenkrát za mnou na tom potlachu přišel úplně zdrcený, to už měl nádor v páteři, a já mu říkám: „Tak, ty už dnes přece víš, že už to nemáš dělat. Tak si to pro příště pamatuj.“ Pro tuhle odpověď si tam šel. Rád odložil to tělo.

Bílá magie si nevyprošuje, ta dary dostává. A dostává je proto, aby si prožila stav pýchy nebo stav zachraňování planety, protože ten člověk ještě netuší, že každý z vás, každé jednotlivé tělo, každý bod ve vesmíru se musí zachránit sám.

Takže, když tady v téhle otázce budeme vidět, že až v šesté a sedmé třídě je člověk, ale on se vyvíjí dál, tak když odloží vědomí, nepociťuje nic špatného. To vám podvrhuje iluze hmotného těla, že pociťujete něco špatného, co jste tady dělali. Ano, hmota má paměť, jenom hmota má paměť, takže hmotné vědomí vám podvrhuje strachy, co všechno zažijete po odložení těla. Není to tak, je to iluze. Důležitý je váš vývoj.

Za třetí: astrální cestování jsem nikdy nepraktikoval a vím, že na tom spousta posluchačů začala a někdy jsem si říkal, jestli to není nebezpečné, jestli tam lidská duše nezůstane uvězněna.

Ano, jestliže opouštíte svoje tělo do astrálu, tak dáváte najevo, že tu nejste rádi. Proč byste opouštěli nějakou areu, když tam jste rádi.

Vysvětlovala jsem, že tady jsou dneska učitelé pro obrovské množství lidí, kteří učí astrálně cestovat. A jsou to dobří učitelé pro svoji třídu. A teprve lidé, kteří pochopí, jaké je v tom nebezpečí, protože oni to jednou pochopí, že si pro ně ten černý sahá. A tito lidé dávají obrovskou sílu svému vlastnímu tělu proti sobě, protože oni neví v této době, že jsou vědomí a tělo je jim vězením, začne dělat obrovské křeče: zlosti, vzteky. Jestliže vy opouštíte tělo do astrálu, máte pocit, že si můžete cestovat, kde chcete. Je to to samé, jako když padla totalita a lidé si mysleli, že jsou svobodní tím, že si mohou udělat cokoli. Takže tělo nabude obrovskou moc a začne ve vašem běžném lidském životě dělat věci, ze kterých vám bude hlava stát, že je ještě umíte udělat. Nedělejte to. Vy, co to ještě dělat máte, tak to samozřejmě uděláte, abyste zjistili, že Iva měla pravdu. A to už je vaše rozhodnutí. A je správné.

My jsme kdysi, je to pár let zpátky, snad v roce patnáct, šestnáct měli Benefici v Jičíně. A tam v řadě stála jedna nešťastná maminka a říká: „Ivanko, já mám dvaceti

sedmiletého syna, on se někde naučil astrálně cestovat a je pořád nemocný, teď už ani nereaguje, nevolá mi, je divný.“ Já jí řekla, ať syn okamžitě přestane, když bude moct, protože on tak, jak bude pořád opouštět to tělo, tak tělo mu přestane sloužit, až umře. A ona říkala, že asi ano, protože on už ani nevstane, jenom leží, má zavřené oči a pohybuje se někde, kam ona na něho nedosáhne. Řekla jsem jí: „Jedinou věc, kterou pro to můžete udělat, a to nevím, jestli to dokážete, protože i vy se učíte, i vy jste součástí synova osudu, protože je to váš syn, ano, vy tam máte i toho syna, to znamená, že vám musí být, a teď dobře poslouchejte, jedno jak to dopadne, abyste nebyla učena tím druhým tělem. Tím mu pomůžete. Vidíte to, je to naprostý opak od hmotné složky, která zachraňuje všechny možné lidi, tím trhá svoje vlastní tělo. To je ta slepota ega. Takže já si vyzkouším, že ho odevzdám jeho osudu, protože on je náš společný. A to, co se má už stát, se stane. I v případě, že odejde z toho světa anebo ne. Ale já mám největší šanci ho tady podržet.

Tady mi přibýlo dotazů, to je dobře. Mám ráda dotazy.

Tak, jak se budete postupně vyvíjet a budete se dostávat do nestrannosti (nestrannost znamená, že vaše vědomí nebude dělat rozdíly mezi svým tělem a těly, s kterými si připadáte víc spjatí, to znamená nadržovali byste jim vůči druhým lidem) a projdete těmi zkouškami, kdy budete třeba muset uznat, že vaše rodina nebo vaše jednání nebo vaše tělo nemá nárok na to v nestrannosti a podstoupíte něco úplně cizímu člověku – s tím se budete potkávat. Když později budete nestranní, když odpadnou odpory vašich těl, tak pak nastane doba, kdy jakoukoliv položíte otázku, tak bude zodpovězena v té nestrannosti, protože vy jste potom vším. A tohle je strašně důležité. Později už se nebudete muset ptát nikoho druhého, už to budete vědět. Hladina vašeho egoismu bude tak snižena, že budete vědoucím chodícím božstvím.

Dobrý den, paní Ivanko. Ráda bych se zeptala na tři věci, které mě dnes napadly.

Za prvé: jak se díváte na člověka, který komunikuje na přímo s Bohem, jako pan Jiří Ledvinka, který říká, že to, co si přejeme, stačí si zadat v myslí a věřit tomu. Mám pocit, že je to v rozporu s vaším učením, to je: neklást odpor.

Ano, samozřejmě. To je ještě přání, to je ještě bílá magie. Bílí mágové, a černí mágové také, komunikují se svým božstvím, ale ještě nemají projetou celou časoprostorovou složku bez odporů, takže oni si ještě přejí. Prosím vás, Bůh nemusí mít žádné přání, to vám je snad jasné, ten má všechno, takže proč by si měl něco přát. Takže vy pak automaticky uvidíte, kam ten člověk patří.

Já jsem byla vždy tázaná, kdo je kde nebo jak kdo..., ale já vás učím, abyste rozeznali ten svět svůj. To znamená, že vám vykládám systém a řád, skrz který poznáte, kdo kde, jak, kterým vědomím je. Ten člověk už třeba může vidět spoustu věcí stejně, podobně jako já, ale tohle ještě nemá utříbené, to je ještě odpor. Proč si přát, když v tuhle chvíli mám přesně to, co potřebuji a odehrává se mi přesně to, co potřebuji mít. Později zjistíte, tak jak jsem vysvětlovala třeba u parkování: černý mág bude vysílat takové

„dráty“ na to, aby měl místo na parkování; bílý si bude přát, aby tam to místo bylo; a pokornému člověku to bude naprosto jedno, a tím pádem tam to místo bude, aniž by si přál, aniž by něco vysílal. A to jsou věci, které potřebujete pochopit. Vy totiž nemůžete vědět, které já, vaše vlastní já, potřebuje víc to místo k parkování. A tak vidíte, tady v tom případě jste nestranní. Rozumíte mi? Jestliže jste vše, tak i druhé lidské tělo, které má naprosto jiné vlasy, jinou postavu, jiné auto, tam potřebuje zaparkovat. A možná, že pospíchá s někým na důležité vyšetření nebo má postižené dítě, co vy můžete vědět. Potřebuje to víc než vy, kteří byste mohli věnovat pár minut a přeparkovat někde jinde anebo si počkat. A tohle je nestrannost. Ne – teď to potřebuji a musím to mít. Ne. Až to přijde v pravý čas, tak to mít budu.

Za druhé: jak může souviset zdravotní problém na plicích v oblasti duchovního srdce s duchovní příčinou nemoci.

Na srdci jsou lítosti, platby z minulosti lítostí buď hmotných, to znamená buď jste litovali sami sebe nebo někoho blízkého – děti, vnuky, kamarády, manžela..., anebo situaci, že se tak dělo. Jenže ono se to tak samozřejmě dít mělo. A pokud jste zase znova litovali, kolem vás se budou tvořit děje, a to vy nevíte, že to tím vlastně tvoříte. Ty děje jsou nutné na ten klid. A to je to, co vlastně potřebujete pochopit.

Anebo je tam ještě druhá emoce, ta je ještě mnohem horší. Na plicích je ještě druhá emoce, která je mnohem dramatictější, než bývá lítost, a to je nenávist. A nenávist nejenom k hmotnému lidskému tělu, buď svému nebo druhým lidským tělům, také je to nenávist k situaci, to je to samé, neboť děj hmoty je strukturovaný a je daný dopředu v hmotné složce. To znamená, historie planety do minulosti a do budoucnosti je daná, jenom se každým okamžikem naplňuje ve svém vzniku – tehdy, když se tohle děje. A vy jste si vybrali od narození až do odložení vašeho těla hmotu svého jména jako vědomí. Tehdy se děje to, že vy sami nesnášíte, nenávidíte osud, který vy jako vaše božství si vybralo k vašemu poučení a vývoji, takže tím jdete sami proti sobě. To je logické, protože vy pořád v tom hmotném těle jste. Takže hmota těla je tu vybraná s takovými poryvy, aby jako vědomí vám došlo, že ho nemáte poslouchat, nepřevzít si od něho tyto poryvy.

Za třetí: skutečně nejsou na vašem statku Slunečnice žádné dveře?

A do prdele, my jich tam máme nepočítaně... /Ivanka se směje/

Děkujeme vám za odpovědi a přejeme vám vše dobré. Jirka a Vlad'ka.

Ano. Může tam přijít každý. Jakmile tam jednou přijdou, tak jsou pak všichni mí kamarádi. Tak jednou Majka, která bydlí v Mostě, je to Slovenka, která se tam asi před třiceti lety přistěhovala a říkala mi, že celý život přemýšlela o tom, proč zrovna do Mostu. A poslední léta jí došlo, že je to proto, že tam je Slunečnice. Je naprosto fajn ženská, úplně normální, obyčejná, milá, usměvavá. A viděla videa, je to pár let zpátky, to už jsme tam pracovali. A říkala, že pozná na člověku, jestli skutečně mluví pravdu nebo ne, kam patří, ale z videa to nepozná. A tak se rozhodla, že přesto, že byl pobyt, to věděla z webu, že se přijde přesvědčit na vlastní oči, že ji jenom stačí pohled na mě a

bude vědět. A přišla v momentě, to mi pak vyprávěla, já jsem si toho ani nevšimla, že tam někdo je, mě je naprosto jedno, kdo se mi courá po Slunečnici, a my tam máme různé: jedno, dvě, více dětí různého věku, od miminek až po – náctileté, podle toho, kdo tam přijede, a zrovna v tom pobytu, to nebývá, tam bylo asi osm dětí od dvou, tří let do devíti, desíti let. A ty děti zrovna v předsáli, tam je takové atrium, kde se zabočuje nahoru do hotelu, a pak jsou dveře (vidíte, dveře tam jsou), které jsou do přednáškové místnosti, kde jsme celý den a povídáme. A skrz ty dveře zahlédla, jak tak sedím a v klidu vykládám, a přitom v tom atriu řvali naplno děti a litaly vzduchem hračky, medvědi a různé ty věci, co tam byly. A říkala – a tys tam seděla a vůbec jsi to nevnímala, v tu ránu jsem se otočila a šla jsem pryč a věděla jsem, že je to pravda. A pak zavolala Zdeničce a řekla jí, jestli by nemohla přijet nám pomoci na Statek. Takže Zdenička v době, kdy já jsem ještě jezdila k mamince a zpátky, druhý den do práce, tak říkala: „Hele, tam máš nějakou brigádnici, ona ti přišla pomoci vysávat a pohlédnout na postele.“ Tak jsem přišla nahoru, objaly jsme se, a pak jsme spolu pohlédly a uklízely a vyprávěly jsme si nádherné příběhy. A od té doby jsme přátelé samozřejmě.

Takže ano, dveře tedy máme, ale dají se otevřít. A když je čas, a když jde někdo okolo, tak může klidně přijít i na to kafe, když tam zrovna jsem. Ale často, spíš se ke mně přidá s nějakou prací, protože pořád někde něco kutím a dělám, aby se vám tam líbilo. Takže takhle.

Milá Ivanko, prosím o vysvětlení fobie: pavouci, jak to uchopit, přijetí nestačí. Je to o tom, si to pouze odžít? Má to i má dcera, vnučky. Děkuji. Marcela.

Já jsem to také kdysi měla. Je to o tom, že tady rozdělujete něco, co se vám líbí a co se vám nelíbí. Ale uvědomte si, že i tomu pavoukovi se vy nemusíte vůbec líbit... Je to jenom o tvaru, proboha. Kdybyste si tady zvětšili, já nevím, nějaké viry, bakterie, tak byste viděli, že všechno se vám líbit nebude, protože to má nějaký tvar. Ten pavouk, ten už je tedy viditelný, na něho nepotřebujete mikroskop. Tak si zkrátka jenom řekněte, že jste větší než on. A že mu rozhodně utečete nebo ho předeženete. Nebo ho můžete i zašlápnout. Pamatujte si, že hmota žere a vraždí hmotu. A má na to právo, protože si udržuje teritoria. A ta práva v hmotné složce jsou vlastně práva silnějšího. Což už konečně nepatří do období člověka, protože člověk to nějaký čas dělá, pokud má mozek a může si nějaké věci vysvětlit, což vlastně ty nižší složky nemají, ale máte právo a vy to určitě zažijete. A kdybyste to nezažili, tak vás v osudu čeká obrovský, ale obrovský zkušební úsek.

Já si pamatuji, nikdy jsem nepřemýšlela o tom, jestli zabít mouchu nebo komára, aby nebyly moje děti poštipané, nebo já. Když jdete a kolem lítá dvacet komárů a sedají na vás, tak se jasně bráníte. Tak to bylo takové přirozené. Ale já jsem jednou zažila neuvěřitelný příběh, kdy jsem se ještě jako maminka dvou malých holčiček, a vlastní manželka, vrátila jednou, kdysi z chalupy domů. A my jsme měli v kuchyni světloučké, krémové jednobarevné lino. A už když jsem přišla do té místnosti v neděli večer, my jsme odjížděli na chalupu v pátek a přijížděli v neděli večer, a s tím, že děti hned běžely k našim nahoru a můj muž tenkrát odešel na fotbal, bylo to podzimní nebo zimní

období, kdy už bylo šero, já jsem otevřela dveře do bytu a zdálo se mi, že je takové nějaké velké šero, spíš tma. Teď jsem se podívala na lino – a ono bylo černé, mně se do té kuchyně přestěhovalo celé mraveniště, to jste neviděli. A teď ti malí milimetroví broučkové zakryli to naše lino, jen se to tak divně hemžilo. Byli naprosto všude, ale jenom v té jediné místnosti. Zřejmě nějaký ten jejich vyslanec zjistil, že tam něco leží, takže se tam zkrátka nakýblovala celá ta hora. A teď víte, že proti nim nic nezmůžete, že je musíte zabít a zlikvidovat. Já jsem tenkrát vyběhla nahoru s tím, co mám dělat a maminka mi v tichosti podala DDT. To bylo připravené, co? To byla bomba. To už je strašně let zpátky, Petrušce je třicet šest let, byly jí dva, to je tak třicet čtyři let zpátky. Já jsem to vystříkala tím DDT, pak jsem zavřela dveře a na hodinu jsem si sedla na chodbě na zem a brečela jsem takovou tou bezmocí, jak dlouho to budu ještě likvidovat, odkud všude to budu vyndávat. Tak se mi tak ulevilo. Za hodinu jsem tam přišla a oni už všichni leželi s nožkami nahore. To bylo deset kýblů kaše. Vždycky jsem dala vodu, pak jsem vytírala ta mrtvá tělíčka, bylo to tak husté, že jsem to mohla nabírat. Těch tedy bylo. A to je takový příběh, kdy vám už je pak jedno, jste rádi, že jich je hodně malých, že tam není něco obrovského... Vy si to potřebujete vyzkoušet.

To samé měli lidé, když byli přemnožení slimáci. Tak někteří to házeli za plot, tak do prdele, proboha, za hodinu on se doplazí zpátky, i když je pomalý jako slimák, ale jde mu to. A teď vám sežere všechno. A z jednoho slimáka je sto třicet vajíček, vy pak musíte udělat něco... Tak je pak budete bez milosti hubit, protože když nebudete, tak vám polezou po baráku i do kuchyně, to si pište. Mně se to tedy stalo.

Takže tady jde o to, abyste pochopili princip té přírody, že na tom nic není. Vy máte právo si to své teritorium jakoby chránit.

Já se vrátím ještě k těm pavoukům. Zkuste si uvědomit, kdo je větší, že vlastně vůbec o nic nejde. A v případě, že začne to tělo běsnit, až ho uvidí, tak vy jako vědomí mu domlouvejte. Vysvětlovat mu, že on je tedy malý, že je sice ošklivý, ale on ošklivý není, to je jenom iluze, že vlastně je tam, kde je. A pak se můžete rozhodnout: buď ho zlikvidujete nebo ho vyhodíte. Ale věřte mi, že když ho vyhodíte, tak vám vlezte zase zpátky.

Hladina, která vám říká, že máte být dobří, to znamená ještě do hladiny bílé magie, vám řekne, že byste ho neměli zabíjet. Je to jenom na vašem rozhodnutí. To si pamatujte. Není na tom nic špatného. Koneckonců, když je vědomí trvalé a stálé, tak vy mu pomůžete k další, vyšší inkarnaci. Vůbec o nic nejde, nebuďte fanatičtí. Fanatismus je vždy hodně, hodně závadný. Stačí se jenom rozhodnout.

Milá Ivanko, je mi čtyřicet let, nemám partnera, děti, práci, která by mě bavila. Jsem v invalidním důchodu, nemohu pracovat. Mám pocit, že život přežívám. Pomáhám spíš druhým, ale sama sobě si pomoci neumím – změnit svůj život. Děkuji za jakoukoliv odpověď. S láskou Mirka.

Ještě se ho pořád pokoušíš změnit. Žij ho takový, jaký je. Buď ráda, že můžeš pomáhat druhým. Buď ráda, že je ti jenom čtyřicet let. Buď ráda, že nemáš nepřijemného

partnera. Mohla bys mít hodného. Ale nemáš ho. Tak je pořád lepší tahle varianta. Buď ráda, že nemáš zlobivé děti...

Ty si všechno potřebuješ splusovat. To je strašně důležité. Vy máte to, co máte, protože to tak je. A teď vám ego vytváří představy – ty vole, jak ti druzí se mají, když mají partnera! Jenže vy už nevidíte, že už si ho ta ženská doma nechce nechat, že běsní, že já nevím, že děti berou drogy a jsou držkaté, nechtějí se učit..., a teď těch problémů..., a teď jim musíš vařit a já nevím, co všechno...

Vy vždy vidíte to, co nechcete, aby bylo. Vy se máte radovat z toho, co je v tom dobrém okně. To je vaše božství. Teprve tehdy se vám to změní, protože už z principu budete spokojení s tím, co je. Nebudete se životem bojovat. Budete z toho unavení.

Já si pamatuji, jednou mě kontaktovala jedna paní, která dělala astrologický rozbor. A řekla mi: „Víte, já to tady na vás vidím, vy jste manifestor, to je vstup pro osm procent lidí informačně. Ale chci se vás zeptat: víte, já jsem zasvěcená do Reiki, a kdybych měla to nové datum zrození, což je to zasvěcení, tak bych byla také tím manifestorem jako vy.“

A já jsem jí říkala: „Máte smůlu, vy jste se narodila ve svém skutečném příchodu na svět. A tohle neplatí. To vám jenom nalhávají ti, co vás zasvěcují. Tak to není. Nejde to změnit.“

Tak jako si lidé mění jména, protože mají jinou energii a myslí si, že jim to změní život. Hovno! To je bílá magie. Je to jednoduché jako facka. Máte chtít to, co je. To je vaše realita. A ne to chtít zuby nehty přetočit, vyhnout se něčemu, přeskočit, podlézt, utéct... To neexistuje. Přesně to, co je, jste chtěli. Tak to žijte a rádi. A tehdy se vám stanou zázraky. Tehdy jste ten souhlasný Bůh a změníte se v něj, protože to, co tam bylo jako překážka vy jste přetvořili v přijetí, ve váš osud, který chcete.

A tenkrát ta paní, té se to samozřejmě nelíbilo, tak mi začala vysvětlovat, proč to tak má. Že když byla jako holka, tak jí její táta nedovolil studovat to, co chtěla. A kvůli tomu, že nestudovala, co chtěla, a protože ji dneska strašně, ale strašně bolí nohy, nemůže si na ně ani stoupnout, tak sedí u počítače a naučila se geniálně astrologii. Já jsem jí tenkrát odpověděla: „Víte, to je možná to, čemu vy ještě nerozumíte. Ale uvědomte si, že kdybych já byla na vašem místě, tak mně by vůbec nevadilo, že mě můj tatínek nenechal vystudovat, co bych chtěla. Já bych v klidu nitra poslechla to, co by mně řekl, protože ať to bylo z finančních nebo jakýchkoli jiných důvodů, určitě pro to nějaký svůj dobrý důvod jeho tělo mělo. Později by mě k tomu buď ten osud pustil anebo ne. Tak bych stejně šla tou cestou přijetí. Ale tehdy bych se dopídila toho, co mám. A mám hodně kamarádek, kterým to rodina zakazovala, a pak se k tomu samy v životě automaticky dostaly, aniž by to třeba i vystudovaly, ale dělaly to v praxi. Ale každopádně by vás nebolely nohy. Takže vy se teď alespoň těšte z toho, že vás bolí nohy, protože v té astrologii jste geniální.“

Vy můžete teď hned začít splusovávat věci, které jste před tím považovali za blbé. Jenom je zapotřebí to vidět. Takže přijmout to, co tam je jako dobré. Ono to je dobré, mohlo by to být mnohem horší.

Za prvé: kdy je čas opustit partnerský vztah? Zkouška nám dává růst, ale jistě má i svou mez.

Ano. Vy máte dát partnerovi šanci. A pozor, váš úkol tam je v těch dramatech, která se odehrávají v tom partnerství, opustit negativní emoce. On není špatný, nevdává vám a respektujete, co jeho tělo dělá, protože vy už dneska víte, že jeho tělo musí dělat ty věci. Žádné lítosti, žádné zášti, žádná kritika ani těla ani jeho činů, ničeho. A když nějaký čas vydržíte, tak teprve potom podat třeba návrh na rozvod. Pak ho třeba ještě stáhnout, aby ten člověk viděl, že už jste opravdu rozhodnutí. Nebo to zastavit na krátký čas, ale potom to udělat. Protože kdybyste to pak zase neudělali..., a to je dost podstatné, je to jako s malým dítětem, vy se všichni učíte. Buď vás ten člověk miluje a chce vás, a chce pro ten vztah udělat všechno. A protože vztah není jednostranný, jsou tam oba dva, tak mu máte tu šanci dát, ale on také pro to musí tím tělem něco udělat. Já nevím, třeba přestat chodit do hospody každý den anebo ubrat z deseti piv denně..., já samozřejmě nevím, co tam řešíte, jestli chce zachovat rodinu, tam jsou různé varianty. A to jsou věci, které vy máte v konkrétním životě vy, každý z vás.

Takže šanci dát. Tu šanci dáváte nejen jemu, ale i sami sobě, protože když nedáte spoustu času do šancí a do oprav nějaký čas, třeba i několik let, tak pak by vás honily výčitky, protože tělo má tu vlastnost trhací, že jste se o to nepokusili. Vy všechno, prosím vás, všechno děláte sami pro sebe. Neděláte to, zdánlivě pro to druhé tělo, ale opravdu i sami pro sebe.

Je souvislost bolesti levé a pravé strany člověka – souvislost úrazu levé a pravé strany člověka?

Ano. Levá strana je děj do hmoty, to znamená do lidských těl. Buď útok proti sama sobě, anebo proti druhému lidskému tělu. A pravá strana je situace. Celá levá strana je vždy hmota, to si budete pamatovat, hmoťáci – levičáci, komunisté, vzpomeňte si, ti uznávají hmotu. A pravá strana je jako duchovní strana, situační, to znamená nastavený děj a úkol.

To samé máte v rukách, jestli jste se někdy někdo zajímal o věštění z rukou, na vašich rukou už je zapsaná i míra egoismu. To jste asi nevěděli, že? To máte nastavené v těle. Já třeba obě ruce mám téměř stejné. Nemůžete mít úplně dokonale všechno stejné. Ale vypadají čáry naprosto stejně. Levá strana je vlastně nastavený váš osud tak, jak je. A druhá strana, když je stejná, tak to je váš duch, který už si s tím poradí. To znamená, on žije stejnost nastaveného osudu. Pokud se ale čáry na vašich rukou obrovsky liší, a není to náhodné, protože vy i pak jinak pohybujete rukama a jinak mačkáte ruce, levou i pravou, podle toho, jak prožíváte lítosti, nebo ne, nad vašim osudem.

Takže teď si všichni začnou prohlížet packy... To jsem tomu dala... /Ivanka se směje/

Jen se mrkněte, jak na tom jste. A běda, jak vás budou přepadat odpory...

Ano, tam je potom vidět rozdíl. Já si myslím, že vás se to už vůbec netýká.

Ivanko, dobrý den. Prosím o odpověď. Žiji dlouhodobě, dvacet devět let ve vztahu, kde hodně věcí nefunguje. Pravděpodobně ze strachu ze změny

jsem nic neudělala. Mám šedý zákal a udělala se mi boule na vnitřní straně zápěstí a později ještě pod levým kolenem. Po dýchací technice se boule na ruce ztratila. Děkuji za odpověď.

Prosím vás, tam jsou platby. Ano, něco jste vidět nechtěla. Ale šedý zákal je i záležitost stáří oka. To už víte, že každý orgán má své fungující období. Třeba játra mají sedmdesát let, pak začnou tak trošku tak jako haprovat. Oči mají padesát, kdy se pak věkem začnou zhoršovat. Kolem těch šedesáti a výš začíná i ten šedý zákal, který se dneska dá úplně lehce, dokonce ambulantně odoperovat. Klidně na to běžte. Boule na rukách a na nohách – levé koleno je tedy tvrdohlavost, jsou tam určitě zanesené ty vaše vztahy s partnerem. Jestliže to jsou ruce a nohy, tak na dolních končetinách je to stav dobro/zlo, to znamená, tam by mohl být poměr i do levé strany, že ten váš muž je špatný. Pravá strana, že by byla špatná situace, že tam setrváváte, když byste si nerozuměli nebo když byste měli náročné partnerství. A na srdci to jsou buď lítosti anebo bohužel, když by proběhly, tak nenávisti. Ale to už jsou platby, které se týkají jednotlivých úrovní.

Vaše tělo, když rozpažíte, tak vypadá jako kříž, na kterém byl ukřižován člověk Ježíš. Ano, vy máte ukřižovat svoje tělo, kterým nejste, protože na něm je přibitý svobodný duch, později, když se osvobodíte. A to je strašně důležité vědět.

Takže dýchat do bolesti: to jsou ještě samozřejmě techniky, kdy bolest nechceme a chceme ji odstraňovat. Já to dělám trošku jiným způsobem, když by mě něco občas bolelo. I když mě něco bolí málokdy. A já mám ještě navíc naprosto jinou hladinu bolesti, asi tak desetkrát nižší než vy, protože, když pak se sahá jakoby do vaší aury, tak bych zbytečně trpěla. Protože už jsem jednou přešla odsud pryč, tak se zmenšil pocit bolesti, není zapotřebí, abych dvakrát prožívala ty samé věci. Kolikrát ani nepostřehnu, že mě něco bolí, to zjistím, až je nějaký větší problém, ale je to hned pryč, a je to nutné, protože tělo jsem si vybrala i s dějem a souhlasila jsem. Takže já, když tu bolest přijmu, tak jako že já jsem ráda, že to bolí, do hodiny, do jednoho dne, do dvou dnů, do strašně krátkého okamžiku se to zaplatí a zkrátka odejde to. Ale vy to musíte také přijmout. A to je něco, co napřed to lidské tělo nedovede a nechce to. Ale zkuste to. Žádné lítosti, žádné posuzování, řešte věci úplně v klidu. A zjistíte, že to, co ego odmítá, ono vám příště zase víc zesílí.

Kdysi jsem vyprávěla příběh mojí maminky, kdy jsem za ní přišla třeba ráno a řekla: „Jakpak ses vyspala,“ tak jako že se vidíme. A ona: „Vůbec jsem nespala ty dva dny, ti dva blbci štěkali celou noc.“ Myslela tedy psy, ne sousedy... A to bylo dobré. A ještě mi říká: „Neslyšíš je?“ A já jsem nic neslyšela, až pak jsem si uvědomila, že pro mě v hrozně dálce štěkali sousedovi psi, asi přes dvě zahrady. Ano, jestliže vám něco vadí, tak to slyšíte desetkrát tolik. Jestliže vám bude vadit, že váš muž si při každém močení nedává prkénko nahoru, a pak ho zase nedá dolů, tak si pište, že vám to jeho tělo bude dělat, protože vy jste ten, kdo ho oživujete, jste jedno jediné vědomí. A Satan vašeho i jeho těla ví, v čem máte rezervy, tak vám dělá přesně věci, které vám překáží. Takže vy jste ti, co řídí celý svět. Ale pozor, není to tak, jak si to myslí bílá magie, že my jsme Bohové a že my tvoříme, ti to tam mají úplně jinak pochopené. Je to pravda, ale vlastně úplně jinak viděná.

Ivanko, mohu se zeptat na trápení kamaráda? Před lety ublížil, v hádce bodnul. Dobře to dopadlo v tom smyslu, že toho dodnes velmi lituje. Znamý mu odpustil a kamarádi spolu. Ale za tento čin byl ve vězení a dodnes, po celá léta má noční můry, že je zpátky ve vězení. Probudí se a neví: byl to sen? Řešil to pitím, nyní se nám přihlásil na léčbu. Ještě v současnosti má velikou bolest zánětu šlach jdoucí až do stehen nohou. Poradíš mi? Děkuji. Věra.

Ano, poradím. On nesouhlasil s tím vězením.

Ale teď si zkuste představit, že jste to vy. Jestliže já bodnu kamaráda, mohu toho litovat, ale vím, že si zasloužím jít do vězení, abych tady v této rovině si to lidsky vyřídila. A já tam půjdu ráda. Dostanu tam stravu, postel, spoustu věcí se tam odnaučím, protože tam musím poslouchat... Takže nějaký čas si odsedím. To ujetí toho těla, které dřív prošlo tou křečí, aby vzalo nůž a bodlo, bylo důležité. A pro něj tahle zkušenost byla dobrá. A proto bylo dobré i vězení, protože lidsky se může podívat každému do očí a říct: „Já jsem si to odseděl. Já jsem zaplatil trest, který mi tady byl vyměřen.“ Jestliže on nechtěl jít do toho vězení, litoval sám sebe, proto ho také bolí tělo a má pocit, že je špatný. Anebo že jsou špatní ti, co ho odsoudili, protože vy to vidíte z té jiné stránky.

Dívejte, dejme tomu, že jogín bude typ člověka 5D, protože jogín bude vědět, že všechno, co se mu odehrává, si zasloužil. 3D člověk si myslí, že ten člověk, co to udělal si to úplně nemilosrdně zaslouží. Teď si představte, že vám to udělá vaše dítě. Vy to dítě budete znát, vy jste ho kojili, vy jste ho přebalovali a vy jste se s ním mazlili, prožívali s ním první a poslední věci, které on dělal... A teď to udělá on. Vidíte, tady už nejste nestranní. A to je to, co se potřebujete naučit. Ale pozor, i vůči své osobě. Já jsem zodpovědný za reakce svého těla. A i když jsem nechtěl a udělal jsem to v afektu, pozor, afekt znamená, že to udělá vaše tělo za vás a vůbec vás nepustí ani k rozhodování, jestli ano nebo ne, ale jestliže to máte v osudu napsáno, tak jste to udělat museli.

Teprve tehdy, až se smíří s tím, že skutečně a dobře seděl a měl sedět, tak už ho Satan nebude otravovat ve snu, protože on s tím souhlasil. On se s tím do dneška nesmířil. On má pocit, že osud je špatný, proto ho bolí nohy, že on je špatný nebo je špatný ten, kdo ho odsoudil. Měl by být rád skrz svého kamaráda, který mu byl schopen odpustit a se kterým se přátelí. I jemu se může podívat do očí, protože on si odseděl svůj trest, je vyrovnán i s hmotným světem i se svým duchem. Tehdy je to očištěno. A tehdy už nebude mít problém. A z toho pesimismu ještě začal chlastat. Z toho, že se vám to nelíbí, vy utlumujete ten hlas toho hmotného vědomí, které vám pořád žužlá ucho, že jste špatní, nebo že bylo něco špatně. A když se napijete, dáte si pumprdlíka nebo deset pumprdlíků, tak ten hlas je mírnější. Jenže bohužel, za nějaký čas si tělo zvykne na chemickou látku a pokračuje v tom. Takže mluvit v tom smyslu, jak to vše bylo dobré. I se dobře poučil. Věřte mi, že on to už příště neudělá.

Ahoj Ivanko, ráda bych se zeptala: otec mé dcery se o mě po sedmi letech po rozchodu začal intenzivně zajímat. Odešla jsem tehdy já. Změnil chování, z nerespektu respekt, nazývá mě bohyní, rozumíme si víceméně

ve všem: sport, výchova, výlety. Chtěl by žít jako rodina. A já bych souhlasila, kdybych cítila fyzickou přitažlivost. Ale já ji necítím. Může se to změnit? Mám být vděčná a obnovit rodinu? Nebo čekat na dalšího muže? Mám dávat prostor vztahu, kde není z mé strany chemie? Z druhé strany je absolutní, až extrémní mohlo by se zdát, nejsem si jistá. Děkuji. Věra. Úžasné šaty.

Děkuji.

Věruško, já tedy nevím, jak ty, ale já bych do toho nelezla. Jestli už jste spolu prožili spoustu věcí, buďte rádi, že dneska si rozumíte, že chodíte na výlety, že máte stejné názory. Děti budou spokojené, byť žijete odlišně. Protože až bys řekla ano, byla bys v pasti, v tu ránu začneš něco nedávat. A to by byla ta fyzická přitažlivost. Nekomplikuj to. Teď jste se dostali do stavu krásného spolužití, byť spolu nebydlíte. Ono se říká a je to pravda, že vývoj je vývoj a nikdy nemůže nastat druhý stejný okamžik. Nemůže. To, že jste se kdysi zamilovali, cítili jste přitažlivost, to se nějakým dějem porušilo, a už se to vzdálilo. Buď trpělivá a vysvětli mu, že jsi spokojená s tím stavem, jaký je teď. Že si toho vážíš a že ho máš hrozně ráda, ale že do společného soužití nechceš vstoupit, že ten život, tak jak žiješ, se ti líbí. A pokud on tě miluje, tak ti to dopřeje. Jestliže bude víc milovat sebe, bude běsnit, to poznáš. Vy si můžete vždycky každého vyzkoušet.

Milá Ivanko, pokusím se psát po česku.

Ježíš, to jsem vděčná.

Ale asi z toho bude česko-slovenština.

Jak já ti rozumím.

Poprosila bych tě o radu ohledně vztahů. Jednak se mi ve vztazích poslední dobou nedaří, či privátně nebo v práci. Ze začátku je všechno OK, ale po určité době přijde do vztahu disharmonie, opovrhování, výčitky, že dělám chyby, a nakonec odmítnutí. Já vůbec nechápu, čím to je. Snažím se to brát, jak to je a neoponovat.

Já to teď na chvíli zastavím a odpovím aspoň částečně, a pak budeme pokračovat.

Uvědomte si, že já, když budu toho druhého člověka milovat a on mě začne nějakým způsobem odmítat, i když dělám všechno tak jak mám, tak je pro mě naprostým porozuměním, když ho miluji a souhlasím, že mě odmítne. Přece ho nechci trápit svojí přítomností, když mu nevyhovuje chování mého těla. To je láska, proboha. Vy ho totiž můžete milovat, i když s vámi není, i když vás nechce. To je stav bez útoku. Už to vysvětluji strašně dlouho, že emocionální útok na druhého člověka je vlastně stavem nelásky, ale lidé to nevidí. Ve 3D si myslíte – já ho tak strašně miluji – pozor, protože s ním chcete být, ale to je egoismus. A přitom ho chcete změnit: aby si jinak dával prkýnko na záchodě, aby si jinak, já nevím co, uvazoval, aby méně slintal a nechrápal, a já nevím, co všechno. To už je vaše neláska, to jsou vaše útoky. Do prdele, jestli ho miluji, tak mi nevadí, jestli chrápe, jestli si prkno nechá nahoře nebo dole, jestli si pastu

mačká v pořádku anebo od půlky... To jsou všechno věci, to chtění vlastně člověk 3 D považuje za lásku. Ale tam se vlastně udržujete v neustálém boji. Kolik partnerství je založeno na tom, že se zamilují, to je vstup do učení, a pak jeden druhého deptá tím, jak ho chce změnit. No, do prdele, když jsem se do něho zamiloval, tak mi vyhovoval takový, jaký byl, takže bych ho měla milovat dál. Ale to je právě to, co 3D svět nevnímá. A na tom vy se učíte, což je perfektní. Je to super.

Přesto velice toužím po harmonických vztazích.

Ha, a jsme u toho. Touha. Možná moc koukáš na romantické filmy, kde je zachycený jenom prvopočátek vztahu. Možná kdybyste viděli Romea a Julii po čtyřiceti letech, tak už by to nebyl takový sladák.

Ale již nevím, jak na to, co dělám špatně a či je to vůbec v mém případě možné.

Nesni, proboha. Snění je malování si ega růžových světů: jak to bude, až přijde můj princ..., teď jsem chtěla říct – na růžovém koni /Ivanka se směje/, jsem pitomec. Tam jsou věci, které zkrátka ne. Buď přijde chlap a bude mi vyhovovat se vším všudy, ale nebudu o něm snít, proboha. To snění je ještě nalákání se na to, jak by to mělo být. Takže si pište, že ta šablona vždycky bude opačná.

A pozor, když se mi ten člověk přiblíží do života a uvidím, že se mnou krok za krokem zvládá jakékoliv situace, pak si teprve mohu říct – ano, s tímhle člověkem chci žít. A ne najednou – s tím chci žít – a teď se to začne odkaskádovat, odsekávat. Ne. Napřed potřebuji prozkoušet jeho vztah k lidem, ke světu.

Představte si, že třeba já bych vedle sebe měla člověka, který by neuměl odpouštět, nebo já nevím, co všechno by tam dělal, byl kritický. No, to neexistuje, to by pro mě bylo strašně nepříjemné. On by mně také nerozuměl, protože já bych milovala každého a on by si myslel, že se přetvařuji. Nebo že by to neuměl, to ego si myslí, že tu hraji divadýlko.

Dívejte se na to z úplně jiného pohledu. Když přijde někdo, bude zajímavý, mohu se o něho zajímat a krok za krokem se budou odhalovat jeho vlastnosti, se kterými já budu souhlasit. A jednoho dne já řeknu buď ano – anebo ne. Je to vždycky ve vás. Jestliže si to malujete, a pak najednou zjišťujete, že to nejde, tak touhle cestou, tímhle způsobem to nejde. To raději buď sama a buď spokojená, že jsi sama, protože vedle sebe nemáš mrzouta. A to se vždycky odhalí ještě před tím, než budete určitě spolu.

Milá Ivanko, prosím, co mohu udělat pro to, aby dcera měla nohy a celé tělo symetrické. Je jí deset let, má vbočené kotníky, teď začaly i palce u nohou směřovat do vnitřních stran, respektive jen nehty. Nikdy jsem to neviděla. Vím, že se děje, co je dané, uklidňuje mě to, stejně jako její operace kolene v sedmi letech byla naplánovaná. Zajímalo by mě, proč se jí to děje. Kolena pokora, ale ty nohy? Děkuji a příjemný pobyt u nás.

Tam bude nějaká záležitost nespokojenosti sama se sebou. Ona si to přinesla už z minulosti. To znamená, že ten člověk se narodí do doby, kdy ta první čakra je trošku

porušená, že je něco špatně, ale jestliže se potom už začne tělo tomu poddávat, tak potřebujete už vidět i na ní, že ona podléhá pesimismu. Už i z toho důvodu, že už je následek vlastně těch minulostních činů. Ano, bude tam tvrdohlavost, je to koleno, v sedmi letech následné věci. Já bych vám doporučila cvičit toho Feldenkraise. Kontaktujte tu paní, jak jsem vám teď řekla, ta bude mít určitě něco na nohy, protože tahle metoda pomáhá i postiženým lidem. A tohle už vlastně začíná docházet na těch nohou, na té jedničce. A učte ji optimismu. Jestli se to ještě dá, já nevím, kolik jí dneska je. Ale vy byste jí jako matka měla ukazovat žitý optimismus. Takže nevzdávat to, dělat věci krok za krokem a dodávat optimismus. Dívat se na věci lépe, aby to dítě vidělo, jak to jde. A ne, že je všechno špatné tak, jak je. Tohle je hrozně, hrozně důležité. Ten Feldenkrais je úžasný v tom, že ten člověk si pak pomáhá sám, má to ve vlastních rukách.

Já si pamatuji, dneska jsem si na to vzpomněla, vyprávěla jsem to někomu. Moje maminka v roce 2002 měla mrtvici. Z té mrtvice se velice rychle dostala, ale dostaly jsme ještě doporučení na rehabilitaci. A na tu rehabilitaci jsem ji samozřejmě odvezla já, a abych si zapamatovala ty cviky, které měla cvičit, protože maminka nikdy necvičila, ona byla velice pracovitá a na cvičení, podle ní, neměla čas. Tělo se hýbalo, ale ne v tom smyslu, a víte, znáte ji z mých přednášek, že tam bylo ještě dost věcí, které různě kritizovala nebo měla s lidmi problém, když nebyli tak dokonalí jako ona. Takže tam v těle ještě bylo hodně odporů, hlavně na třetí úrovni. Což ale vlastně ovlivňovalo i jedničku, protože v tu chvíli, když nebyl někdo tak dokonalý jako ona, tak už byl špatný, dělal to blbě, a to je tedy jednička. A tenkrát na tom cvičení to byly takové jógové cviky, ale velice pomalé, protože ona měla problém s nohama. A to bylo nádherné, co mi jednoho dne řekla. Já jsem jí vždycky položila na postel, a pak jsem jí pomalu vedla, říkám jí: „Zvedni pravou nohu pět centimetrů nad podložku, malinkou chvíli ji tam podrž, a pak ji veď deset centimetrů doprava, zadrž tam zase chvíli, a zase ji vrať a polož ji. Pak jsme to dělaly na levou stranu, pak těch cviků přibývalo, ale takhle v pomalém tempu. Takhle podobně pracuje Feldenkrais. Teď jsem si na to nedávno právě vzpomněla. A najednou ta maminka mi říká: „Ivanko, co to je? Ve mně teče taková tichá jako zurčící voda. Je to strašně příjemné. Teče mi to páteří.“

A já jí říkám: „Maminko, to jsi ty.“ „To jsem já, jo?!“

Ano, to tělo, které bouří proti světu, a to máte každý, kdo máte odpory, si nevšimne toho úžasného ticha a proudu, který máte v sobě. Dokud vás budou srát sousedi, že do půlnoci hulákají, a že vám jejich pes očůrává vaši rohožku, tak sami sebe nenajdete, to si pište... /Ivanka se směje/ A ono je to spíš smutné než k smíchu tedy, ale my už víme, že vůbec o nic nejde, že.

Takže, veďte ji k optimismu. Ať si cvičí. Ona si možná toho ticha a jemného tichého proudu všimne. Vysvětlujte. Opravujte její pohledy na svět, když pronese nějaké prohlášení, které je opravdu pesimistické. Zkuste tam vsunout svůj pohled. Nedohadujte se, jen to zkuste. To stačí.

Ivanko, jaký máš názor na psychologii a psychoterapii. Může být v rukou skromně žijícího člověka dobrým nástrojem?

Ano, může. Ale může být i špatným, podle toho, kdo jej používá a jaký úmysl tam má. Může to být člověk, který bude mít s vámi nekalé úmysly a schválně vás zavede někam na scestí. Anebo vám skutečně ukáže, a teď dobře poslouchejte, nestranný pohled na svět. Ale to záleží člověk od člověka.

To by se muselo rozebrat od konkrétní události.

Jak probíhá poslední platba? Může mít u každého naprosto odlišný průběh? Může to být určitá forma nervového zhroucení, kdy se tělo doslova svíjí a nařiká a já ho pozoruji?

Ano, také. Ale za prvé, vy nepoznáte, jaká je poslední platba. To nemůžete vědět, jestli dneska jste nedoplatili a zítra nebudete platit někde jinde. Takže do toho nešťouejte. Ale tohle, o čem mluvíte, ty křeče, kdy se třesete jako pod elektrickým proudem, to už bývá takzvané přepojování, kdy si vás rozvazuje hmotná složka a posune vás do vyšší roviny. A to je to podstatné. Drobné platby, to uvidíte. Ne, nehlídejte si, anebo nešťouejte do toho, jestli je předposlední nebo před-předposlední nebo poslední. To se nedá ani zjistit.

Zdravím, jsem tu poprvé. Něčemu rozumím, něčemu ne. Prosím o manuál.

Prosím vás, manuál existuje. Jsou to Staré Křečany. Když si zadáte Iva Adamcová, tak vám v prohlížeči vyjede spousta odkazů. To já valila oči, to jsem netušila, že tolik, protože já jsem se o to nikdy nezajímala, ono se to tam vytvořilo samo... Vidíte to, jak jsem dobrý Bůh... A jsou tam Staré Křečany, je to šest dílů. Pět dílů je hodinových a jeden je asi dvacetiminutový, ten je nejnáročnější.

Nedávno mi Dan psal, že když se podívám na Staré Křečany, tak první díl má nejvíc shlédnutí a poslední nejméně. Ano, tam odpadají lidská těla podle síly egoismu, jaký mají. Když projdete vším a neomdlíte a nemáte křeče, tak pak snesete i další povídání. Je ještě pár videí, která jsou na webu, z Ústí z roku 2012, 2013, potom už je to skryté. Od roku 2014 se natáčely audia, to mi bylo sděleno shůry, protože já vás samozřejmě miluji všechny a je mi jedno v jakém stavu máte ještě sílu egoismu. Vy jste všichni jedním Bohem. I ti, co to nevědí. I ti, co mě nebudou snášet. Ti všichni jsou zkrátka JÁ a neví to. Takže tato audia byla schovaná proto, aby tito lidé se k nim nedopracovali, protože když mě odmítnou, tak mě samozřejmě vyhledávat nebudou, to je přirozené. Takže jenom pro ty, kteří ty Křečany dají a nějakým způsobem jim porozumí. A pak si tam samozřejmě můžete poslouchat, jak budete chtít. Prosím vás, audia jsou teď zpoplatněná, za šedesát korun je jedno. Pak jsou tam zvýhodněné balíčky. Ale přesto máte všechny verze zdarma, protože existují e-booky, které jsou naprosto zdarma ke stažení. Takže když někdo nemá peníze, tak si může stáhnout ty přepsané e-booky. A za ty já velmi děkuji lidem, kteří se o to postarali. Ani jsem je samozřejmě nikdy nečetla. Pevně věřím, že jsou dobře přepsané, protože lidé jsou úžasní. Ale to už já nesleduji, to už mi je úplně šumafuk, protože to, co má být, to se děje a děje se to správně. Takže prosím vás, nic neovládám, všechno se ovládá naprosto samo, protože jsme MY.

V červenci mi zemřel manžel. Laskavý, hodný člověk, bez kterého je to tu jako bez štávy. Rakovina jater, čtyři měsíce od diagnózy ke smrti. Šli jsme společně, zkušenost velická, s dětmi jsme se postarali doma. Ozval se z onoho světa, že mu je to líto, ale že je to tak, jak má být. Mě to štve, jak si mohu pomoci? Pozor, je to skutečně tak, jak to má být?

Já vám teď řeknu něco, s čím možná nebudete souhlasit. A možná, že se teď ve vás zvedne tělo proti Ivě. Ale víte co – ti, kteří jsou velmi hodní, ti tu nemusí být dlouho. Ti si to nezaslouží... To zní blbě, co...?

Můj tatínek byl také strašně hodný. Maminka byla takový ten generál, který tady vládnul. A můj táta odešel téměř třicet let před maminkou. A bylo to naprosto správně, protože ti lidé si to domluví. Moje maminka tady byla téměř třicet let bez něho, protože ona si ho vyzdvihla úplně obrovsky vysoko a vlastně jiné lidi neviděla. A protože my se učíme lásce k celku, tak pak ten, kdo tam je takhle obdivován, musí velice rychle odejít, abyste se naučili milovat i ostatní jednotky. Je to přirozený stav vývoje a učení.

Je báječné, že jste spolu šli společně, ale já vám řeknu, že jestliže měl rakovinu jater, tak se musel zlobit. Třeba ne navenek, ale vnitřně něco nedával. Vnitřně odmítal respektovat buď chování někoho anebo situace něčeho. Je to odpor na třetí čakře. Určitě ho něco zlobilo. To nemuselo být v rodině, říkáte, že byl hodný, takže jistě jste ho znala dokonale. Ale mohlo to být třeba v práci, nebo když se koukal na politiku, nebo někde do světa na zprávy po internetu. Víte, vy jste svět a svět jste vy. A jestliže si potom prožijeme takový prožitek, což rakovina je vždy zášť vůči něčemu, že se děje, a když ten člověk bude velmi, ale velmi hodný, tak se může zdát, že může nesnášet a nenávidět, slyšíte to, ty zlé, ale to už je jeho zášť. On může být zdánlivě hodný, ale i ta prožitá zášť k tomu zlu je jeho vlastním zápisem. Takže vidíte, že stav bílé magie je velmi náročný a trhá vám těla. Vy buďte šťastná, že vám zůstaly hodné děti. Vy buďte šťastná, že jste měla hodného manžela a poděkujte mu.

Vysvětlím vám. A už jsem to vysvětlovala mnohokrát. Víte, mně v srpnu zemřel můj muž v Americe. A já cítím jenom obrovské ticho a obrovské blaho. My jsme spolu mluvili měsíc před tím a říkal mi: „Ivanko, mně už není dobře. A už mě to tady ani nebaví.“ A tak jsme se rozloučili s tím, že když už nezavolá, tak možná už nebude. A já jsem na začátku srpna jela na hrob mých rodičů, protože můj tatínek měl narozeniny. A ten můj Jára mi den před tím pořád lezl do hlavy, že mě to i napadlo, ale ke mně se už rozdělenost světa nedostane. A já jsem stála nad hrobem rodičů a cítila jsem i nahoře v hmotném světě i v odloženém světě, protože moje tělo neútočí na nic z tohoto hmotného světa, je tiché, takže já jsem vědomím žijících lidí a jsem vědomím i těch, co tělo odložili. I mí prarodiče a mí rodiče tam byli se mnou. Bylo mi strašně dobře. A pak jsem sedla do auta a řekla jsem si, že pojedu cestou, kterou jsem ještě nikdy nejela. A jela jsem přes takové maličké vesničky českého středohoří, které jsem ještě nikdy neviděla. Zapadalo slunce, bylo to nádherné. A do toho volal švagr, že vlastně můj muž už není. A my jsme si vyprávěli, zasmáli jsme se, měl by radost, bylo to krásné. Večer jsme si s Petruškou otevřely flašku vína a vyprávěly jsme si nádherné příběhy.

Vysvětlím vám jedno. Jestliže vy pláčete v tomhle těle a tělo dělá lítosti nad odchodem druhého člověka, tak vy opouštíte Ducha. Jestliže já jsem vědomí Boha a vedle mě někdo svlékne svoje tělo a je čistým vědomím Boha, po odložení těla, které dělalo jeho odpory za tělo jeho jména, a já nebudu mít odpor k tomu, že mě opustil, tehdy on je ve mně. Je se mnou. Nikdy mě nemůže opustit. Jestliže vy nepřijímáte, že odešel, vy si ho nedopřáváte. Vy ho opouštíte svým odporem těla svého jména. Tohle ale pochopíte, až si poslechnete ty Staré Křečany. A možná si je budete muset poslechnout víckrát. Vy tady máte žít v rovině, kde jste. Jestliže mi zemře někdo, koho mám ráda, žiji tu pro ostatní lidi, které mám ráda. Protože když tady budu vyvádět, tak je trápím. A vy dnes tím, že to nedáváte trápíte své děti. A trápíte i tělo svého jména. Protože se s ním zase ztotožňujete, tak si užíváte ten jeho křečový stav. Na trojce je to zlost, když vás to štve. Vy to budete muset respektovat, že děj ve vašem osudu byl takový, jaký byl.

Už jsem kdysi dávno vyprávěla, že proč plakat, když vás někdo opustí, i třeba na druhou rovinu. Představte si, kdybyste s ním měli léta peklo. Kdyby vás bil a chlatal by a dělal všechno špatné. To byste se radovali? Divné, co. Jestliže byl hodný, vy se máte radovat, že byl hodný, i když odešel. Vy pak totiž litujete sebe, že vás ten hodný člověk opustil. A to je neznalost tohoto světa. Zdánlivě pak ti 5D budou vypadat jak necitelní, ale nejsou. To je láskyplnost i do hmoty i do Ducha. Tohle je jednota. Nikdy o nikoho nemůžete přijít.

Řeknu vám jiný příklad. Zkuste si představit, že pojedete pendolinem, najednou vystoupíte ve veliké stanici a kráčíte někam do města, které tam je. A vlak jede dál a odváží jiná lidská těla. Vaše cesta pokračuje. A žijete tam, kde pokračuje ta cesta. A je vám úplně jedno, že jste vystoupili z toho vlaku a co se děje s lidmi v tom vlaku, protože vy máte svoji cestu. Vaše vědomí bude vždycky vnímat to, kde jste. A tak to má každý člověk, i který by vás dnes opustil, protože on vystoupil z toho vlaku, ve kterém jel s vámi. Přejte mu to. Vy dnes buďte hodná na ty, kteří tu s vámi zůstali. A hodná budete jenom tím, že jim to nebudete ztěžovat tím, že se budete zlobit na jejich otce.

To jsem se tedy rozkecala... Doufám, že jsem to vysvětlila dost polopaticky.

Posluchači v sále chtějí od Ivanky povídání ke třetí čakře.

Á, třetí čakra. Ano, chcete si poslechnout třetí čakru. Ale bacha, to pak můžete mít platby, miláčkové... Doufám, že to zrovna s touhle paní nesečne... /Smích/

Tady uvidíte, že vás neopustil, protože on vás nemá kdo opustit, je to vaše vědomí.

Prohlášení na třetí čakře.

Tak dobře, raději si zavřete oči:

Otče, mé vlastní vědomí, prosím odpusť mi odpory těla mého jména, které jsem si přivlastnil v domnění, že tímto tělem jsem. Ale já dnes vím, že jsem vědomí celé této planety. A tedy já jsem přikrytý celou hmotnou složkou této planety a já oživuji každé lidské tělo, i každé rostlinné a zvířecí tělo i kamenné, tedy já jsem si při narození do tohoto těla oblékl tělo svého jména a celý svůj osud s činy zdánlivě druhých lidských

těl, která mi kdy přicházela dělat činy své, a které jsem já sám oživoval v iluzi, že tato těla jsou někým jiným než já. Já sám jsem přivedl tato těla ke mně, aby mi učinila činy své, abych měl novou šanci poprvé po těchto činech pochopit, že odpory těla mého jména nejsou mé, že jsou podvržené tělem mým a že mi nepatří, abych se konečně smířil v respektu na tento čin s tím, že mi byl učiněn. A i já jsem druhým svým tělem a jménem dělal činy své, neboť hmota se stoprocentně učí. A i já patřím do sto procent hmoty tohoto světa. A já pod svým jménem a tělem jsem druhým dělal činy své. A nebudu se proto na sebe zlobit, neboť i druhá lidská těla neboli mé vlastní vědomí, které je v nich ukryto, souhlasilo s tím, že my si tyto činy učiníme, aby i oni se naučili mě respektovat. A i já Bůh jsem se narodil do tohoto těla, které procházelo s jinými lidskými těly mnohými těžkými situacemi, abych se naučil respektovat tyto situace a nezlobit se na ně a neodmítat je, že se dějí. Díky tomu, že jsem viděl mnohé reakce, dnes vím, že byly dobré tak, jak byly, neboť dnes díky tomu jsem, jaký jsem. A proto respektuji činy druhých lidských těl, které já sám jako vědomí Boha jsem oživoval, včetně těla svého. A nezlobím se ani na ně, ani na sebe, neboť já jsem vším, ukrytým pod těmito složkami. A neodmítám ani situace, které se kdy děly, neboť dnes díky nim, tady a teď, jsem takový, jaký jsem. Amen.

Já jsem Bůh.

Ano, cílem je, než se narodíte jako Bůh ve hmotě, sjednotit a sečíst veškerá vědomí této planety. Což se děje velice záhadným způsobem. Vy potřebujete sečíst totiž vše, co máte blízko sebe a toho je sakra málo. Vezměte si, dříve jste žili třeba na vesnici nebo v nějakém městě, počítali se jenom lidé a osoby, které jste potkávali a těch proti světu a zbytku světa je strašně málo. Dnes ale technologie postoupily tak a jsou tak dokonalé, že si můžete prohlédnout všechno na světě, aby se vám ten svět zdánlivě rozšířil a byli jste prozkoušeni. Vy potřebujete přijmout i války, které se tady odehrávají na planetě. I hladomory. I týrání. Všechny drastické věci, které tam jsou. Ale pozor, zapomínáte, a ti, co to neví a zapomněli, prožijí obrovské odpory, čímž nesečtou své vědomí těl, která toto činí. Ale jde to. Uvědomte si, že ti lidé se narodili v těch dramatických místech právě proto, že svým tělem a jménem se tam mají pohybovat. Vy už ne, proto jste se narodili v oblasti, kde to nemusí být. Proto nemáte co strkat nos do věcí, které se dějí někde jinde. To si laskavě zapamatujte... Dobře, já vím, já jsem držka, to je strašné...

Píši ti za jednoho přítele Štefana, který si teď neví rady. Žije již déle s partnerkou, která ho mezi časem podvedla a vyhodila z bytu. On se jí ale nechtěl vzdát, a tak šel za šamanem, aby mu pomohl ji dostat zpátky.

No, do prdele... Jéžíšmarjá, ten měl být rád, ne, že to za něho vyřešila...

Zabralo to. Byli zase spolu.

Dobře mu tak. Tedy pardon. Já to záměrně zlehčuji, abyste viděli rozdíl myšlení. Rozumíte mi, když ego něco chce, jak to strašně chce, i když ten druhý vás podvede, tak ho stejně chcete, ale přitom mu to nechcete odpustit. Takže vy se neustále ždímáte. Ego vám to tam furt předhazuje a není možné se z toho kolotoče vymanit. Dokonce když vás vyhodí, tak se vám neuleví a chcete zpátky.

A před rokem se jim narodil hezký chlapeček.

Vidíte, a už je hůř... Pozor, tam už je ve hře další osoba, takže vidíte, že se tam to drama zostřuje. Chápete to už? Už krásně kýváte hlavami. Ano. Pozor, když to bude váš osud, tak to nevidíte. Ten, kdo to prožívá, je obrovsky slepý, protože to tělo musí dělat věci, které byly nastavené.

Vztah poslední dobou nefunguje. Ona mu stále nadává a rozkazuje, co má dělat. Pak je plný zlosti, a potom vybuchne. Všechno se to děje bez ohledu, či jsou při tom děti nebo ne. Mají ještě jednoho syna, který je z předchozího vztahu. Tento syn pak také nadává příteli. Neví, jestli se má vztahu vzdát. Rozmýšlel nad tím již mnohokrát, a také ku konci těhotenství. Ale teď nechce opustit syna, kterého miluje. Stará se o něho již od narození, v podstatě přebral pozici matky a hospodyně v domácnosti. Partnerka ale na něho křičí, že se má nechat léčit, jinak ho s dětmi opustí. A on z toho má velký strach, a proto teď hodně duševně trpí.

Ano. Vidíte tu genialitu toho vyučování? Já vím, že je to hodně náročné. Tady je zapotřebí se rozhodnout. Buď zůstanu – anebo budu trápit děti svou přítomností, když moje partnerka mě tak nesnáší. Ještě se může pokusit o sdílenou výchovu dětí, což bude asi hodně dlouhý proces. A vidíte to, mohlo to dřív dopadnout dobře. Když ho vyhodila z bytu, mohl žít sám, možná si najít někoho jiného, ale přijmout to. On ji totiž může milovat i s tím, že s ní nežije. Ale tohle lidé běžně neví. Oni mají pocit, že musí být s tím člověkem blízko, že s ním musí žít. Takže vždy, vždy se to ještě zhorší. Tenhle stupeň je ještě vyšší, protože už je tam započítáno další dítě. A ještě předtím to druhé, které se přidává na stranu útoku.

Žili byste v tomhle pekle? Ty hádky ničí úplně všechny. To znamená, když se ti lidé rozejdou v tomhle případě, tak se uleví všem. Ale bude muset skousnout, že se něčeho vzdá. Z lásky pro své dítě se o něho nebudu tahat, protože drtím své dítě. Buď mě miluje, anebo mě odmítne. Ale já to budu, teď jsme byli u trojky, respektovat. Nebojte se, čas všechno zahojí a čas vše urovná. Ale chce to ten čas ve hmotě, než se to dítě naučí žít s tou křičící matkou, možná křičí na každého, tam jsou různé varianty. Já tu ženu neznám, nevím, jakou má konstrukci těla, jestli je tam ještě hodně silný egoismus, ale asi ano.

Přítel má také, nebo spíše měl, mediální schopnosti, teď se mu hodně zablokovaly kvůli tomu disharmonickému vztahu. Určitou dobu pomáhal řešit problém ostatních jako energetický poradce a dělal readingy, čtení z aury a také založil komunitu Život tu a teď, kde sdílel své zkušenosti a naučná videa.

Vidíte to, to je bílá magie, která dostane dar, ale sami ti lidé neumí žít ve svém vlastním životě. Oni nemají ten klid. Pamatujte si, duchovního člověka neboli Duchu žijícího ve hmotě, poznáte podle toho, že má vyřešené všechny věci, prvotně hlavně ve své rodině. Postavit se k nim můžete buď hmotou nebo Duchem. A může probíhat jakýkoliv děj,

zdánlivě dramatický pro hmotnou složku, a může být v naprostém klidu a pohodě vyřešen.

Pomáhal také mně a já pak jemu. Jemu také i finančně, takto jsme se poznali a také sprátelili. Stále si navzájem pomáháme a společně řešíme těžké životní situace, které se hodně podobají, jako kdybychom se měli naučit ty jisté lekce v tomto životě a měli podobné zápisy. Přiznám se, že jsem občas měla pocity, jako by se také vytvořil vztahový trojúhelník, proto jsem se snažila držet stranou, ačkoli jsme se celá ta léta vůbec fyzicky nestřetli, známe se jenom virtuálně. Jeho situace se stále vyostřuje a vypadá to tak, že má udělat krok z kterého má velký strach.

Každý krok, který udělá, bude lepší než to, co žije. Ale přesně tak, jak jsem řekla. Každý krok, který vlastně udělá k zastavení této dramatické situace bude záchranou. Tak Andreo, prosím, ať se rozhodne. Jestli miluje své děti, tak se jich musí vzdát. To je zkrátka pravidlo Ducha. Ano, to bylo důležité, že vzniklo to dítě, protože tady má jakoby ostřejší podmínky k dosažení pochopení jednoty. Vidíte, tam ještě probíhala bílá magie. A když chtěl pomáhat světu, zachraňovat svět, tady musí člověk pochopit, že má každý zachránit sám sebe, a vidíte, sám to neumí, protože rozděluje dobro a zlo. Děje se to dobře v jeho vývoji. Potřebuje pochopit, že se potřebuje vzdát těch dětí a té ženy, aby oni měli klid, když on je svojí blízkostí rozrušuje. A pak krok za krokem se snažit o komunikaci s dětmi, aby viděli rozdíl mezi komunikací u něho doma. Když chce být láskyplný, musí to prokázat. A nestranný, to znamená neštvat zase svoje děti proti matce. Musí dokázat milovat tu matku za to, že mu porodila dítě. Dokázat tomu dítěti, že miluje tu matku, protože je jeho matkou. Tam je hodně podmínek. A chce to čas. Jestliže bude silný egoismus u tohohle člověka, tak se nedokáže dítěte vzdát a stejně to skončí hodně dramaticky. A bude to mnohem horší.

Milovaná naše Ivanko, máme dotaz na tvůj názor na přicházející energie a na zavádění 5G.

To ale myslíte G síť, ne... Tak tomu tedy vůbec nerozumím. Já nerozumím ani počítačům. To si budete muset říct asi někde jinde...

Víte co, já vás učím přechodu Vědomí. Pamatujte si, že když se budete něčeho obávat, tak vás to poškodí mnohem víc. Já jsem nedávno vysvětlovala jednomu člověku, který hodně vysvětluje stravu pro zdraví. A on vždy když vidí člověka, který pije kafe s mlékem, co to s ním dělá, to si neumíte představit: „To nemůžeš, za dva roky umřeš. Víš, co ti dělá slinivka?“ Tak jsem mu nedávno musela vysvětlit, že já to kafe s mlékem pít budu, že ho piji celý život, a že si ho zase klidně dám. A jestli on takhle bude tlačit na lidi, tak on, i když pije rostlinné mléko s kafem anebo bez, protože bude mít z trojky takový odpor, že si tu slinivku rozbourá dřív než já, i když budu pít to kafe s mlékem. A to je mnohdy mnohem horší, to je záležitost odporu. A pokud vy jste živým božstvím, které nemá na trojce odpory, tak si klidně to kafe s mlékem dejte, protože vaše slinivka to zkrátka dá.

Já vám vysvětluji energetický stav vašeho těla a pozici hmoty a Ducha. Ale fakt sítím 5G vůbec nerozumím. Já se možná teď na to zaměřím. A to, co se z toho dozvím, pochopím, dovedu to filtrovat, takže pak vám to řeknu. Takže sláva, Iva něco neví...

Ahoj Ivanka, tvoje prednášky spoznám už roky a dodnes ich rada počúvam. Ved' mi aj veľa dali. A občas zažívam „zázraky,“ ktoré ma vždy veľmi pobaví. O jeden taký sa musím podeliť. Stal sa už dávnejšie, ale koľkokrát si na neho spomeniem, toľkokrát si poviem, že ti o tom musím napísať. Snívalo sa mi, že leziem niekde vysoko nad zemou po kovovom rebríku, ktorý bol pripevnený o vysokánsku vežu. A keď zrazu cítim, ako ten kovový rebrík sa odkláňa od veže a ja sa ako o život držím toho rebríka a bezmocne padám dole do prázdna. V prvej chvíli ma prepadol strach, je mi jasné, že o pár sekúnd je po mne. A vtom mi preletí hlavou myšlienka ...

A teď dobře poslouchejte, to je geniální:

... No, zostáva mi už len pár sekúnd života, môžeš sa strachovať alebo si to môžeš užiť. Ivanka vraví, že si to máme užívať. Tak ja si to teda užijem. Prestala som krčovito zvierat' rebrík, natiahla som sa, ruky som dala za hlavu, a tak som pokračovala v páde do prázdna, lebo to bola nádhera. Ešte mi hlavou preletelo ako fajn, že som sa prestala báť, o čo by som prišla. A tu zrazu ma neviditeľná ruka schmátla za nohu a začala ma tahať naspäť nahor. A pak som sa zobudila. Takže ďakujem Ivi, už viem ako chutí voľný pád. Je to nádhera.

P.S.: Ešte mám jeden neveriteľný príbeh, ale tentoraz skutočný s policajtmí, ale o tom možno inokedy.

Ano, tohle je pravda. Přesně tohle zažijete, když přestanete být v křeči ve svém životě, že se něco děje jinak. Užijete si to a bude to mít úplně jiný závěr než co vám tělo, ego představovalo, že co to bude za dardu. Je to perfektní, fakt že ano. Stačí se nebát. Já jsem vám vždycky říkávala, že božství není pro sraby.

Milá Ivanka, bola som na vašej prednáške pred niekoľkými rokmi a hneď ste sa dotkli môjho srdca. Možno si len potrebujem pripomenúť niektoré pravdy, ale chcela som vás poprosiť o odpoveď na tieto otázky. Po prvé: všetko je nastavené, udalosti ktoré zažijeme, ľudí ktorých stretneme. Máme ale slobodnú vôľu ako reagovať v jednotlivých situáciách?

Nemáte. Pozor, vy si jenom myslíte, že máte svobodnou vůli. Protože vaše rozhodnutí už je nahrané, jestli půjdete doprava nebo doleva, dopředu nebo dozadu, už ve vašem těle. Protože vy máte svobodnou vůli pouze jenom jako Bůh. Pokud ale jako Bůh víte, že v tomhle osudu si máte ještě zažít nějaké dardy, abyste je uměli přijmout, protože každý život se něco naučíte a vždy něco opustíte. Ale vždy něco zůstává, ta cesta je velmi, velmi dlouhá. Potom se stává, že vy to rozhodnutí máte nastavené dobře, i když se tady z toho najednou odehraje nějaké drama. Ale to drama, do prdele, je dobré,

protože vy jste tím získali zkušenosti, jestliže budete vědět, že bylo dobře, že jste si tohle zažili, abyste se už pro takovou variantu příště nerozhodli. Tehdy jste ji využili. Tím přijetím, že to bylo dobře, tím vygumujete podobná rozhodnutí. Jestliže to vidíte, že to bylo špatně, protože vnímáte, že jste tam něco ztratili, buď peníze nebo partnera nebo něco, pak se vám to opakuje. To je systém, protože vy jste všechno. To, co já ještě chci a tahám zpátky, o to musím přijít, protože já jsem vše. A když jsem na jedné straně jako tahající, tak na té druhé musím být také jako tahající, ale druhá strana. Všechno, co tady chcete ovládat, o to přijdete. Vy jste svatým grálem, jste v jednom poháru celé planety, nalité celé božství. Jestliže jste vše, tak všechno máte v tuto chvíli, úplně naprosto všechno. Vy jste dokonce až na druhém konci vesmíru, což tedy nevíte, protože jste se ještě neucelili ani na této planetě. Ale už k tomu máte jenom velice malý krůček. Už to pochopení je na dosah. Jinak byste měli křeč, kdybyste dneska poslouchali Ivu.

A záleží teda na nás kedy urobíme aký veľký pokrok? Alebo je to dané, každá naša reakcia, čin a myšlienka.

Ano, každá vaše reakce, čin a myšlenka je v určitém počtu inkarnací daná až do úplného pochopení kým jste. A i to osvícení se stane samo. Vy si mezi tím projdete všechno, i vůli člověka, kdy usilujete dostat se třeba do 5D. Když zesilujete vůli člověka, tak zeslabujete vůli Boha. To je logické. Ne, vy to máte nechat. Vy nemusíte dělat různé techniky.

Znám člověka, který si prošel velikým dramatem. A teprve když poslouchal Ivu v roce 2012, v březnu, tak všechno pochopil. Jedenáct let předtím se mu stalo veliké drama. My jsme se sešli kdysi dávno, na začátku roku 2012. Ten člověk je velmi hodný. Dokonce nám zorganizoval přednášku. Je to kamarád, přítel, známý, je to báječný člověk. A měl nádherný, ale i samozřejmě dramatický příběh svého vývoje, protože to tak vždycky musí být. A když mi na jaře 2012 napsal, tak jsem těm lidem slíbila, že jim udělám aurické sezení. Já ho dělala každý den v noci. Dělala jsem do jedenácti laborku a od jedenácti do jedné jsem dvě hodiny mluvila s každým jednotlivým člověkem, každý večer. A ten den, co jsme měli to první sezení, mi dokonce nešel Skype. Tak jsem mu napsala, že mi bohužel nejde Skype, ale protože ho nechci zklamat, tak ať mi zavolá na pevnou linku, a že mám ručku, pustím si ji nahlas, abych měla obě ruce volné a mohla jsem na něho sahat. Sedla jsem si do kuchyně, začali jsme mluvit, povídat a jedu takhle po kanále, a najednou jsem se dostala ke trojce, v tu chvíli vyjel z těla meč, obrovský meč, propíchl mi celé tělo, meč vyjel a já říkám: „Co to tam máš?“ A on: „No, no, já jsem ti to nechtěl říct. Víš, ale já jsem ze šesti dětí. A můj brácha před lety zemřel na rakovinu žaludku a mě také bolí vedle pupku. Já nevím, co to je, ale všechny vyšetření jsou negativní, nic se nemůže najít a bolest je strašná.“ Tak jsem mluvila, mluvila, vysvětlovala a pomalu vytékalo, až jsem na nic nedosáhla. Říkám: „Tak, a to je pro mě všechno. Jak se cítíš?“ A on mi říká: „No, asi tak půlka je pryč, ale já jsem tedy rád.“ A já říkám: „Ale zbytek je tvůj, ten si musíš ponechat. Možná, někdy v budoucnosti, až zase něco pochopíš.“ Představte si, uplynul rok. Jsme na přednášce, kterou zařídil tenhle člověk. Sedíme na večeři, já jsem ho pozvala na večeři, protože on nám veškeré peníze, které šly z přednášky nechal, on si z toho nevzal vůbec nic, jenom že nám je jako

by zprostředkoval. Tak říkám: „Tak pojď se mnou aspoň na večeři, já se ti chci odměnit, když nic nechceš, nic sis nevzal.“ Tak jsme si sedli ještě s Janičkou Prokšovou a sedíme s ním na té večeři, smějeme se, a najednou já jsem se na něho otočila a říkám mu: „Víš co, já ti ještě mohu nabídnout, když před rokem ještě všechno neodteklo, třeba za ten rok jsi něco dalšího pochopil, tak se sejdeme.“ A tak jsme se druhý den, když jsem se vrátila z tohoto města domů, večer sešli na Skype. A odtekla ta druhá půlka. My jsme se krásně rozloučili, zamávali jsme si, poděkovali jsme si. Ale druhý den v noci přišel nádherný dopis, ale nádherný, kde mi vlastně vysvětlil celý svůj příběh. On byl ze šesti dětí, a když jeho otec ležel na smrtelné posteli, tak mu předal své vědění, protože on se také považoval za mystika. Ale pozor, mystik 3 D a obyčejný člověk ještě není to samé. Mystik 3 D ještě dělá různé kontemplace, soustředění, meditace, duchovní praktiky, které jsou ještě magického rázu, volání k Bohu, aby ho vyslyšel. To je všechno jako třeba v knize Ohnivý keř, něco podobného tam je, samé takové ty duchovní knihy, které byly kdysi napsány, ty se týkají ještě hodně magie. A tenhle jeho tatínek to dělal a předal velký balík synovi, kterého ustanovil pokračovatelem bádání. A tenhle chlapec to vzal a začal bádát. Začal dělat přesně ta cvičení, které tam byla předepsaná. A ještě k sobě vzal dva kamarády. Do roka jeden kamarád umíral na rakovinu, druhý kamarád byl s obrovskými psychickými zádrhly zavřený na psychiatrii. A s ním samým se v roce 2001 utrhł výtah, přežil to, ale rok ležel v nemocnici s na pětkrát zlomenou pávní. A tím to skončil. To byla vlastně jeho záchrana. Protože takové to rozhořčení, proč se mi to děje, když já tomu Bohu chci sloužit..., jenže pozor, Bůh je tady všude. Na kohokoliv se podíváte, i na jakoukoli věc, díváte se na Boha. A teď si vzpomeňte, jak vy, ta vaše hmotná složka, kterou za sebe považujete, útočí na toho Boha. No, do prdele, to je tedy darda. Takže vidíte to, to je božství podané úplně z jiného pohledu. To je úplně jiný schod.

Vezměte si, že lidé, kteří dnes budou usilovat jít cestou meditací a budou se považovat za jogíny a budou bědovat, že musí chodit do práce a pracovat, místo aby seděli a meditovali, přitom mají doma dvě děti a manželku. Ne. Vy můžete udělat psychickou jógu: rád chodit do práce a rád se starat o děti, milovat svoji manželku. Dělat všechno rádi. I zavazovat dětem tkaničky a mýt nádobí. Čím víc se donutíte dělat věci, které by se vašemu tělu nelíbily, tím víc milujete Boha. Jde to v praxi tady udělat. Jenom stačí pochopit, jak to vlastně je.

Otázka druhá: pokiaľ ma veľmi blízky človek, konkrétne môj otec, prepadol alkoholu a nechce s tým nič robiť, nevidí ten svoj problém, tak správne chápem, že ja i zvyšok rodiny to môžeme len akceptovať, nechať ho ísť svojou cestou, byť mu nablízku v rámci možností a dávať mu našu lásku? Alebo je nejaká možnosť to skúsiť zmeniť? Napríklad rozhovorom, dohovaraním a podobne.

Ano, tady je několik variant. Vy ho můžete milovat, a i ho opustit. Anebo ho můžete milovat a neopustit ho a domlouvat mu. Tady je velmi mnoho variant, ale některou si musíte přivlastnit, anebo ověřit si to. Uvědomte si to, láska je stav bez útoku. To znamená, já ho budu milovat, když si nebudu myslet, že je zlý že pije alkohol, protože já vím, že to tělo to musí dělat. A také, jestliže je v mé blízkosti takový člověk, tak já v

minulosti jsem nějakého alkoholika odsoudila. Takže já ho tam musím mít znova. To je moje vlastní tvorba. A on vlastně chlastá i kvůli mně, aniž by to věděl... Já vím, ta realita je trošku jiná. Takže já si budu dodržovat: bez vztahovky, bez zuřivosti, že on to dělá, ale když by to dělal v obrovské míře, a už by deptal rodinu, tak si ho klidně nechám někde blízko, ale třeba v jiném bytě. Mohu mu občas uvařit, mohu mu občas uklidit, protože když on neudělá nic pro to, aby s námi zůstal, aby byl schopný tu rodinu netrápit, když tam jsou třeba děti nebo někdo... To znamená, že vy zachováte stav jenom děje ve hmotě. Nesmí ta hmota útočit. To je stav lásky. Ano, ta podmínka milování tam musí být. Pak už se rozhodněte, jak chcete, podle toho, jak se vyvíjí situace. A to je strašně důležité.

Dobrý den, Ivanko. Obracejím se na vás s prosbou. Trápí mě, že nevím, co je to láska a a co je to milovat. Nikdy jsem to nepociťovala. Nedokážu v sobě pocítit žádné city a už si nevím rady. Nebyla by možná konzultace přes Skype? Vaše přednášky mám naposlouchané.

Tak já Skype už nemám. A už ho ani mít nemůžu, to mi tedy věřte. Už bych toho víc nedala. Já už pomaličku začínám tenhle první rok, mně i hrozně pomohla korona, pomaličku začínám odpočívat. Představte si, že já před čtrnácti dny jsem si poprvé uvědomila, že se mohu jít vykoupat. Tedy nemyslím jako do vany... Jako že mohu vzít deku, plavky, zajet si na koupaliště. Ty, to byl takový objev! A druhý den jsem hned jela znova. Já jsem z toho byla úplně v šoku, protože pořád to moje tělo mělo pocit, že ještě musí tohle udělat a tamto udělat a tohle, a teď mají přijet tihle a tohle se udělá... A už mám i hodně lidí na statku, kteří mně pomáhají a jsou všichni tedy báječní. A fakt tam máme nádherný život. Hlavně je tam veselo a neřeší se žádné blbosti. A ty věci, které se řeší, se vlastně řeší naprosto samy. To je úplně neskutečné. Takže začínám poprvé po letech mít klid. Proto také jsem zahlédla, že do letošního listopadu občas nějaká platba bude. A to se tedy řešilo, začalo to operací s očima a všechny ty různé věci, které tam přicházely. A teď mi do cesty přišel ten Feldenkrais, takže i začínám ráno cvičit a cítím se úplně báječně. Ty svaly se tak jako přeskládávají a ta základna začíná být taková hodně perfektní, což se mi líbí.

Mně už také po těch dvaadvaceti letech ještě zbývá jenom necelých pět let. A teď vím, že už to nebude tak náročné, jako to bylo v minulosti, protože vás už je hodně. I když třeba někdy někomu něco chybí. Ale dívejte se, něco vám řeknu. Vesmír, tak jako dítě, když se má narodit, to je stejná jednotka, má rozbalený plán. Ten plán je vymyšlen, a teď se vrací zpátky po tom ději. To znamená, že všichni sami sebe najdete. To je prošlá cesta zpět, jde jenom o to, najít cestu zpátky. Takže já vím, že když jsem součástí celku, a vy jste moje další části a už chápete, tak od jistého období se beze mě obejdete, ale stejně to bude dělat naše já. A to je velký dar. Vidíte, já si nepřivlastňuji to, co teče z huby Ivy, protože to teče samo a je to i vaše. A vy to svým chováním těla budete předvádět našim dalším společným já. A to mně strašně blaží. Věřte mi, že to nejtěžší už máme za sebou.

Ahoj Ivanko, pokud má člověk opravdu těžkou smrt, tak je jeho duše i po smrti oslabená a necítí se dobře?

Hovno, hovno zlatá rybko... Cítí se strašně dobře, protože to ze sebe svléknul.

Ale co to znamená – těžká smrt. To je také problém, jak to ten člověk myslí. Ale věřte mi, kdykoli to tělo odložíte, odtáhnete od sebe, tak se vám obrovsky uleví, ale hlavně víte, že jste byli vším. To, co vám dnes vyprávím, pak víte na svoji vlastní zkušenost. Ale také víte, kde jste skončili a kde budete pokračovat v příštím životě.

Například při otravě, kdy člověku postupně odchází orgány a mozkové buňky, tak i po opuštění těla je ta duše taková malátná? Popřípadě přetrvávají člověku halucinogenní stavy a bolest?

Ne. Bolest a všechny blbé stavy cítí peklo. A peklo je hmota neboli tělo. Tady jste, do prdele, v pekle... Tady je ten očistec, kde se máte očistit od všeho toho, čím nejste. A to je stav, který potřebujete pochopit.

Ten Satan je tak moudrý. Já si pamatuji, jak mi jednou napsal člověk, který pak za mnou byl fyzicky v Českých Budějovicích. Představte si, že mu ego nalhalo, že nechce zemřít, napřed se tedy bál smrti. Takže jsem mu naznačila, a vmluvila mu to, a on to pak už začal chápat, že tedy smrt neexistuje v tom smyslu, že se znova narodí. Což je hladina, kterou ještě můžete říct bílým mágům. Tak mu to ego překroutilo, že se bál narodit, protože se bál porodu. A já jsem si ho pak přitáhla, když byl v Českých Budějovicích, říkám: „Pojď sem. Co tys tam dělal... Pamatuj si, ty jsi musel udělat nějaký zásek,“ protože on poslouchal od úplného začátku v roce 2011. A najednou mi to spadlo do hlavy: „Ty jsi byl pyšný, že ti to jde, vid’?“ A on říkal: „No, já jsem to první dva roky chápal a nerozuměl jsem tomu, jak to, že ti druzí blbci nechápali...“ No, tak se stal blbcem. Rozumíte mi? To tělo je tak geniální, že jestliže mám odpor vůči druhému člověku, že on je blbý, že on tomu nerozumí, co ta Adamcová říká, v tu ránu ho schlamstne ego, protože tak zesílí tu jeho oddělenost, že on sám začne mít obrovské strachy a nebude rozumět tomu, co říkám. To jsou věci, které potřebujete pochopit.

Nedávno mi Petruška říkala vtip: jde blbec po louce a teď vidí houbu, tak se rozmáchne nohou, že do ní kopne. A když už chce do ní kopnout, tak ta houba říká: „Nekopej do mě blbče, já ti splním tři přání.“ A tak on říká: „Já bych chtěl být chytrý.“ A teď se to tělo narovná, usměje se a říká: „Já se z toho poseru... Já jsem blbec! Hele, houba.“ Ano, přesně takhle to funguje s tou hmotou. To, co odmítnete, to tam přijde.

Můj otec byl patolog, tak jsem již jako dítě slýchávala doma o smrti. Také otcovy teorie odchodu duše z těla. Většina úmrtí, obzvlášť v naší pozemské historii byla opravdu nepříjemná: mučení, čtvrcení, vyhladovění..., tak jsem se chtěla zeptat.

Zkuste si představit, že vám někdo bude čtvrtit tělo. To je nádherné, když se z toho těla vyvléknete. Když vás nic nebolí, nemusíte o tom přemýšlet. Tyhle stavy vám podvrhují v různých fázích vývoje do hladiny pokory, než se dostanete do stavu Boha, vždy jenom hmotná složka, aby vás strašila, protože strach je nejsilnějším odporem. To je důležité, abyste věděli.

Zdravím všechny a mám, Ivanko, dotaz na situaci v mé rodině. Moje matka má osmdesát osm let a má několik nemocí. A už nechodí ven, jen po bytě za pomoci hole. Žije v bytě s mým bratrem, kterému ten byt darovala, ale má tam právo na dožití. V polovině června jsem se dozvěděla od matky, že ji syn týrá ekonomicky, psychicky, ale hlavně fyzicky. Od té doby mám šrouby v hlavě, jestli pomáhat a jak pomáhat. Matka platí veškeré náklady na bydlení, bratr jí krade ještě další peníze, když matce něco nakupuje nebo chodí pro léky. Je to jediná výpomoc pro matku. Obědy našťěstí matce vozí pečovatelská služba, protože si už neuvaří a nedokáže stát během vaření. Psychicky ji týrá velmi vulgárními nadávkami a urážkami a křičí na ni. A dvakrát už ji zmlátil v opilosti, protože bratr hodně chlastá. Je jasné, že to matce hodně vadí, protože by mi jinak nesdělila, co se děje, že udělala takovou chybu. Řekla mi, že má sebevražedné myšlenky a lituje dne, kdy mého bratra vzala k sobě a dobrovolně mu nedá už ani korunu. Přesto platí jeho bydlení. Nabídla jsem matce, že může jít ke mně. Dokonce přijel i můj syn, že matku odveze, aby měla klid. Ale tuto variantu moje matka odmítla. Prozatím jsem udělala vše, co jsem mohla udělat, tak přemýšlím, co s tím. Nakonec mohu do této situace vstoupit i za pomoci policie a trestního oznámení na státním zastupitelství. Týká se to přece i mě. Ale na druhou stranu mám obavu, abych situaci ještě nezhoršila a bratr bude ještě brutálnější. Mám tedy čekat až bratr matku umlátí? Nebo jestli skočí z okna? Budu čekat na odpověď. Buněčka.

Vy, co budete už teď vidět třetím okem aspoň částečně, budete vědět, o co jde. Je to dokonalé. Já vím, že to zní divně, když slyšíte tenhle příběh, ale dívejte se. Matka dítě vždy obhajovala a rozmazlovala a je slabá. Je slabá, je to její dítě. Vy tady vždy budete viset na těch, které jste porodili, protože si myslíte, že když je to z vašeho DNA, že jsou lepší a hodnější a chytřejší a nadanější a bůhví jací... A pak se z nich udělají patvary. Já vím, že to zní blbě, ale je to tak. A je to vaše. A pozor, vy si potom sklídíte to, co jste zaseli. Což je dokonalost sama. Takže matka do svých osmaosmdesáti let nebyla schopná se změnit, takže přituhuje. Ze svého důchodu toho kluka živí, platí mu byt, on nemá žádné povinnosti, takže má peníze na chlast, Tam je to jednoduché. Vy to tam z vnějšku vidíte jednoduše, protože tam nejste zainteresovaní na stav těla té matky. Ale pozor, možná, že byste to dokázali z pohledu té druhé strany vyřešit, ze svého pohledu, tak také ne. Ale někdo by to už uměl. Vy tomu člověku musíte říct: „A dost!“ A klidně ho i vyhodím z bytu. Jsou věci, které podléhají jenom rozhodnutí, protože se učí obě strany. Učí se i matka být ráznější a nedovolit svému vlastnímu vědomí v druhém lidském těle poškozovat samu sebe. To je láska, to není zášť. To není necitelnost, že vyhodím vlastní dítě. Tady dochází k pomoci. Ale i já se učím konečně zareagovat. Ale učí se i to moje dítě, které ví, že když se bude chovat takhle neslušně, tak že nebude mít výhody společného bydlení, pomáhání. On si toho neváží. On si to nezaslouží. Proto ta matka odmítla odejít, protože ještě nepochopila. Buď tam dojde k něčemu dramatickému, anebo ještě matka pochopí, uvidíme. Když budeš, já nevím, jak se jmenuješ buněčko, zasahovat, ano, může se stát, že buď ji umlátí nebo ona skočí z okna,

jak to tady píšeš. Za prvé, ty také potřebuješ přijmout, ty jsi vzdáleně informovaná, svoji pomoc jsi nabídla, že si matku vezmeš, odvezeš, aby on konečně se staral o ten byt. On také o něho může přijít, když všechno prochlastá, nemůže ho platit. Tam jsou různé varianty, kdy on dojde k tomu, že se k té matce měl chovat jinak. Ale podmínkou je, že matka chce odejít ke dceři. Pokud nechce odejít, ten návrh tam byl, ale není možný, že se musí čekat. A možná, že skutečně dojde k nějakému napadení, kdy bude moci zavolat policii, bude ho moci třeba vystěhovat z bytu, tam jsou různé varianty, které se ale stanou naprosto, ale naprosto samy. A tak jak se stanou, budou dobré.

Ivanko, dnes mi zemřela sestra, dnes jsme pohřbili její tělo, ale nevím, jak popsat své pocity. Je to pro mě hodně těžké. Prosím o pomoc to pochopit dle tvého učení. Něco vím o šestinedělí, dnes je to čtrnáct dní, co se narodil její vnouček, a když jsem ho viděla, jak ručičkami tápe před sebou, vzpomněla jsem si, jak jsi povídala o tom, co se děje, když se děti narodí a také při šestinedělí při odchodu. Zemřela v domácím prostředí a v kruhu své rodiny. Byla jsem při tom, děti i její dva synové ji drželi za ruce a doprovázeli ji. I já jsem tam stála a modlila se, poprvé v životě jsem viděla člověka odcházet a vydechnout naposledy. Zázitek krásný. Cítila jsem klid v duši, ale jen do druhého dne. A začalo to být těžké. Ego mi posílá neustále vzpomínky na její odchod ve dne, v noci. A já, ač nechci trpím, pláči a je mi mizerně. A snažím se vzpomenout na tvé učení, mám to naposlouchané, přijímám, snažím se být bez odporu. Opravné situace tohoto druhu snad ani ne. Během tří let jsem přišla o čtyři lidi z mé rodiny: bratr, tatínek, maminka, a teď Růženka, má sestra. Je mi to moc líto. Pomoz Ivanko. Porad', jak to narovnat. S láskou a bolestí v srdci Anna.

Dívejte, vy máte žít tady a teď s lidmi, kteří tu zůstali. A z lásky pro ty, kteří jsou tady, aby netrpěli tou vaší bolestí, protože tím je opouštíte také. A z lásky i pro ty, co odešli, protože vlastně vědomí celku, jako i Ducha a hmoty, ví moc dobře, že to není v pořádku. To, co podvrhuje tělo v lítosti, to ve skutečnosti litujete sami sebe. Právě proto se opakuje a je to zbytečné. Jednoho dne přijde stav, kdy budete vědět, že když je někdo tady, je to správně, a když je někdo na druhé straně, je to také správně. A k tomu se každý prožije. Proto musíte vnímat, že to utrpení, co se děje ve 3D je pouze zinscenované. Je zinscenované tím, co jste si na sebe oblékli, vaším hmotným tělem. Respektovat, že její čas skončil. Jednou bude odcházet vaše vlastní tělo vašeho jména a nebudete si přát, aby ti, co tu zůstanou po vás bědovali a plakali, protože tady budou muset žít pro ty, co tu zůstanou po nich, vaši vnuci, vaši pravnuci, praprawnuci. A někteří z nich zase budete vy sami. Je to nekonečný kolotoč vaší nesmrtelnosti. Smrt neexistuje. Je to jenom brána na druhou stranu a zpět. Je to pouze odložení iluze tohoto světa. Tak žijte realitu. Žijte realitu nekonečnosti. Vaše hlava, váš mozek neumí nekonečnost pochopit. Vy máte myšlení pořád ještě lineární, protože mozek je velice málo vyvinutý a vidíte začátek a konec. Ale on neexistuje ani začátek ani konec, proto se všude znázorňuje nekonečno jako ležatá osmička. To je váš skutečný stav. Jste věčně tady i tam. Jste věčně tady s vašimi hmotnými a jste věčně tam se svými nehmotnými.

To je stav, kdy jenom respektujete odchod blízkého člověka a netrhá vás vaše vlastní tělo. Dál si to potřebujete prožít sami.

Takže nerada, ale ráda, mě ještě dnes čekají zedníci.

Mějte se hezky, ráda jsem vás všechny viděla.

Snad se zase někde sejdem, s někým na facebooku, s někým naživo, s někým na statku.

Všem vám mávám miláčkové. A milujte se... /Potlesk/